

GROOVE

Nummer 6 • 2009 Sveriges största musiktidning

Brendan Benson • The Junkies • Sonoride
Prenumeranter får
Unik CD
Sista Skriket • Lucy • Love Hurell

ARCTIC MONKEYS

Ett riktigt ökenband

Mew

Little Dragon

Magnus Carlsson

[ingenting]

Simon Norrsveden

Simian Mobile Disco Martin McFaul

The Bear Quartet Lisa Pedersen

Underwater Sleeping Society Napoleon

Portrait Painter(s) Bye Bye Bicycle

AMSTERDAM // 14TH INTERNATIONAL // AN INITIATIVE OF
 DANCE EVENT // CONFERENCE // BUMA CULTUUR
 // AND FESTIVAL
 21/22 / 23 / 24 // FOR ELECTRONIC
 OCTOBER 2009 // MUSIC

DEAD & APRIL

23.9 STOCKHOLM DEBASER MEDIS
OBS: ÅLDERSGRÄNS 13 ÅR

PROGRESSIVE NATION 2009
DREAM THEATER
Speth
BIGELF
LINENDOT

25.9 STOCKHOLM HOVET

Candlemass
TROUBLE

26.9 MALMÖ KULTURBOLAGET
27.9 GÖTEBORG TRÄDGÅR'N
28.9 STOCKHOLM DEBASER MEDIS

Black Stone Cherry
PLUS SPECIAL GUESTS

5.10 STOCKHOLM GÖTA KÄLLARE
7.10 GÖTEBORG TRÄDGÅR'N

STREET DOGS
+ GIVET

15.10 GÖTEBORG BREW HOUSE
17.10 STOCKHOLM GÖTA KÄLLARE
21.10 MALMÖ KULTURBOLAGET

PSYCHO HOLIDAY
TOUR
HARDCORE
SPECIAL GUEST: HEAT
SUPERSTAR

9.10 GÖTEBORG LISEBERGSHALLEN
10.10 STHLM FRYSHUSET - ARENAN
27.11 MALMÖ KULTURBOLAGET

MARILYN MANSON

6.11 MALMÖ MALMÖ ARENA
9.11 STOCKHOLM ERICSSON GLOBE

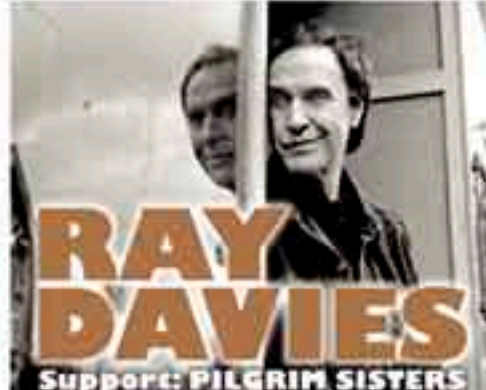
SHINEDOWN

22.11 STOCKHOLM TYROL

PLACEBO

13.11 STOCKHOLM ANNEXET

RAY DAVIES
Support: PILGRIM SISTERS

2.10 MALMÖ KULTURBOLAGET
3.10 GÖTEBORG TRÄDGÅR'N
4.10 STOCKHOLM BERNIS

FLEETWOOD MAC

UNLEASHED 2009 TOUR
THE HITS

10.10 STOCKHOLM ERICSSON GLOBE

milow

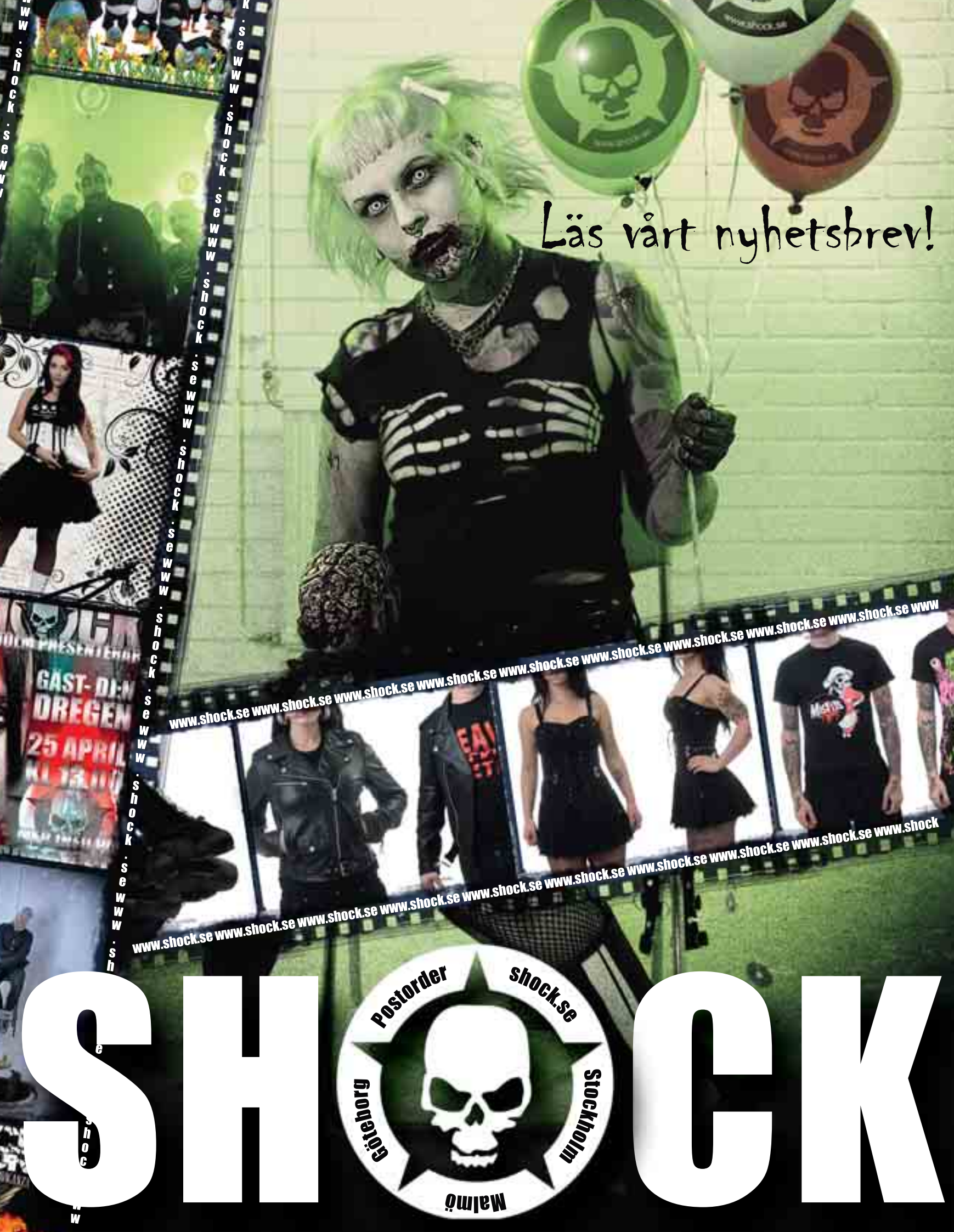
17.10 MALMÖ KULTURBOLAGET
18.10 GÖTEBORG BREW HOUSE
20.10 STHLM FRYSHUSET - KLUBBEN

**NEW ALBUM
OUT SEPTEMBER 9TH.**

www.jamie-t.com

Läs vårt nyhetsbrev!

SHOCK

- 9 Martin McFaul ▲**
9 The Bear Quartet
10 Skogshat och vardagsmat
10 Underwater Sleeping Society
13 Simian Mobile Disco
14 Blågult guld
 Bye Bye Bicycle
 Lisa Pedersen
 Portrait Painter(s)
 Napoleon
17 Simon Norrsveden

- 18 Little Dragon ▲**
20 Arctic Monkeys
24 Mew
26 [ingenting]
29 Magnus Carlson
30 Liverecensioner
 The Skull Defekts, Jonathan
 Johansson, Love Is All, FiB
 Benicàssim
33 Skivrecensioner
39 Groove CD 6 • 2009

Inspiration och pånyttfödelse

VARIFRÅN KOMMER inspiration? Hur får man den att flöda? Och löser sig allt om man blir inspirerad?

Vi som gör Groove jobbar dagligen med inspiration, vårt jobb går ut på att hitta intressanta kopplingar mellan vårt ämne (musik) och livet, dessutom har vi förmånen att om och om igen träffa inspirerade musiker och kreatörer och känna in deras syn på skapandeprocessen. Många spännande samtal har det blivit under dessa 14 år, men de mest spännande ligger alltid framför oss (puh, vilka tråkiga meningar – men jag tror du fattar vad jag menar).

Därför förändras vi lite i höst. Sakta men säkert skaffar vi oss fler sidor i varje nummer för att få plats med de pratstunder eller iakttagelser som vi tycker känns relevanta. Vi vill även att fler av våra läsare därute i Sverige ska välja att få Groove hem i brevlådan (inklusive vår egensammansatta CD), därför slashar vi priset på vår prenumeration från 319 kr till 199 kr. Jävligt gött tycker vi, och vi hoppas att just du ska sätta in cashen på vårt plusgirokonton 184912-4 och ange din adress så att du kom-

mer med i familjen. Eller köp som en present till nån kompis, eller tipsa någon du känner. Alla vägar funkade.

Musikbranschen håller på att återfödas genom inspiration och nya lösningar. Sådana kommer du att se hos oss också. Vi vet att inspirationen föds i nyfikenhet, glädje och engagemang och musik är ju den kanske största källan till alla dessa känslor. Och så mycket ny svensk musik det finns därute. Damn! Det känns mer spännande än nånsin! Inspirationen flödar ju av sig själv verkar det som.

Vår uppgift är att pånyttfödas minst tio gånger om året. Då mår vi bra, och förhoppningsvis påverkar vi dig positivt också. Och glöm inte att tipsa oss om bra musik, vi vill ju heller inte missa något enda kanonband!!! Vi hör.

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se

Omslagsfoto
Guy Aroch
Collage
Henrik Strömberg

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg
hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66

Groovearbetare i detta nummer

Rebecka Ahlberg	Camilla Käck
Jonas Appelqvist	Robert Lagerström
Rasmus Blom	Daniel Magnusson
Andreas Bäckman	Mikael Malmberg
Simón Bustamente	Maria Peterson
Mathilda Dahlgren	Emma Rastbäck
Julia Dinome	Tor Rössing Öberg
Nina Einarsson	Björn Schagerström
Fredrik Franzén	Magnus Sjöberg
Kristian Gidlund	Mathias Skeppstedt
Anna Gustafsson	Anders Teglund
Torbjörn Hallgren	

Tryck Kungsbacka Graphic

ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvarar ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

VINN!

**resa
+boende
+biljett**

**REEPER
BAHN
FESTIVAL**

**du och en kompis på
Reeperbahnfestivalen
i Hamburg
24-26 september 2009**

www.reeperbahnfestival.com

tävla på www.groove.se

GROOVE
Sveriges största musiktidning

Konsertkalendern

September

- 4/9 PK Musik 15 år Parken
 9/9 Anathema (GB) Sticky Fingers
 11/9 Jorn (NO) Sticky Fingers
 13/9 Frida Hyvönen Nefertiti
 17/9 Efterklang (DK) Parken
 19/9 Melody Club Parken
 19/9 Chimalra (US) Brew House
 20/9 Frida Hyvönen Jönköpings Teater
 26/9 Magnum (GB) Brew House
 26/9 Narcissus by Pacific Trädgår'n
 27/9 Candlemass + Trouble Trädgår'n

Oktober

- 1/10 Fairport Convention (GB) Brew House
 3/10 Ray Davies (GB) Trädgår'n
 4/10 Ane Brun (NO) Lorensbergsteatern
 5/10 Camera Obscura (SCOT) Parken
 7/10 Black Stone Cherry (US) Trädgår'n
 8/10 Raised Fist Trädgår'n
 9/10 Hardcore Superstar Lisebergshallen
 10/10 Mean Streets Parken
 11/10 MUCC (JP) Brew House
 12/10 Over The Rainbow (GB) Trädgår'n
 13/10 Amon Amarth Trädgår'n
 14/10 Joshua Radin (US) Brew House
 15/10 Street Dogs (US) Brew House
 17/10 Titiyo Nefertiti
 18/10 Milow (FR) Brew House
 24/10 Moneybrother Trädgår'n
 25/10 Alexander Rybak (NO) Lisebergshallen
 30/10 Lars Winnerbäck Lisebergshallen

November

- 4/11 W.A.S.P. (US) Trädgår'n
 5/11 The Devil Wears Prada (US) Brew House
 8/11 Phoenix (FR) Brew House
 12/11 The Living End (AUS) Brew House
 17/11 Behemoth (PL) Trädgår'n
 18/11 Lars Winnerbäck Agnebergshallen, Uddevalla
 19/11 Lars Winnerbäck Boråshallen
 28/11 Paradise Lost (GB) Brew House

December

- 4/12 Frank Turner (GB) Parken
 9/12 Doro (DE) Brew House
 12/12 Jul i Folkton Jönköpings Konserthus
 12/12 Stefan Sundström Parken
 13/12 Jul i Folkton Göteborgs Konserthus
 14/12 Alice Cooper (US) Lisebergshallen

2010

- 7/2 Stratovarius (FR) Trädgår'n
 10/4 Kamelot (GB) Trädgår'n

**PK
MUSIK**

Förköp:
 Ticnet www.ticnet.se 077-170 70 70,
 Konserthuset 031-726 53 10,
 Pusterviksbiijetter 031-13 06 80,
 Lisebergs teaterkassa 031-400 200
 samt sedvanliga förköpsställen.
www.pkmusik.se

SKRIKHULT PRODUCTION OCH PK MUSIK ERBJUDER

AMON AMARTH
 TWILIGHT OF THE THUNDER GOD

13 OKTOBER 2009
TRÄDGÅR'N - GÖTEBORG

FÖRKÖP VIA WWW.TICNET.SE / 077-1707070
 SAMTLIGA ATG- OCH TICNETOMBUD
 INFO: WWW.PKMUSIK.SE / WWW.SKRIKHULT.SE

SKRIKHULT PRODUCTION OCH PK MUSIK ERBJUDER

Magnum
 Into the Valley of the Moon

26 SEPTEMBER 2009
BREW HOUSE - GÖTEBORG

FÖRKÖP VIA WWW.TICNET.SE / 077-1707070
 SAMTLIGA ATG- OCH TICNETOMBUD
 INFO: WWW.PKMUSIK.SE / WWW.SKRIKHULT.SE

Over the Rainbow

TONY CAREY ★ JURGEN BLACKMORE
 BOBBY RONDINELLI ★ GREG SMITH
 JOE LYNN TURNER

TRÄDGÅR'N
GÖTEBORG 12/10

Biljetter: www.OverTheRainbow.se
www.pkmusik.se

www.myspace.com/overtherainbowrocks

Live Nation proudly presents

RAY DAVIES
 Support: PILGRIM SISTERS

Lör 3 oktober Trädgår'n Gbg

LiveNation.se och Ticnet 077-170 70 70 samt
 hos Ticnet- och ATG-ombud.
www.pkmusik.se

Köp dina biljetter på LIVENATION.SE

Live Nation proudly presents

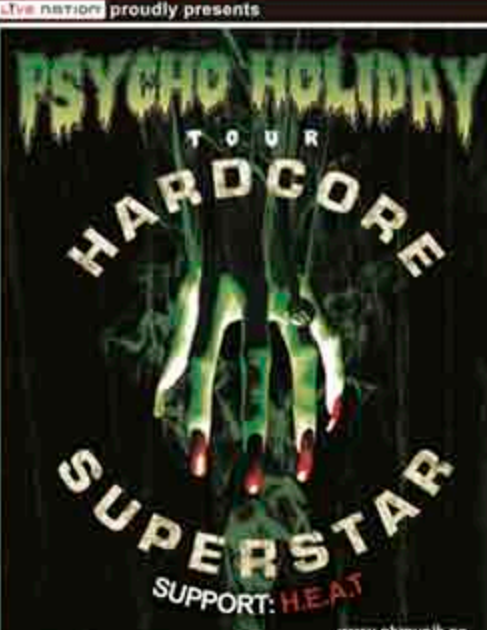
Candlemass
www.candlemass.se

27 september
Göteborg Trädgår'n

KÖP
 BILJETTER LiveNation.se, Ticnet 077-170 70 70
 samt hos Ticnet- och ATG-ombud.

Köp dina biljetter på LIVENATION.SE

Live Nation proudly presents

PSYCHO HOLIDAY
 TOUR
HARDCORE
SUPERSTAR
 SUPPORT: HEAT

9 OKT GÖTEBORG
LISEBERGSHALLEN

LiveNation.se, Ticnet 077-170 70 70 samt
 hos Ticnet- och ATG-ombud.

Köp dina biljetter på LIVENATION.SE

MARTIN MCFAUL

Familjeprojekt med fart

Med debutskivan gjorde han sig en plats på singer/songwriterhimlen. Han hänförde med sköna atmosfärer och spännande ljudlandskap. På kommande *Sha la love* ger Martin McFaul större utrymme åt rocken.

SEDAN FÖRRA SKIVSLÄPPET har han spelat i bland annat Ukraina och Tyskland och i våras förgyllde han Soundtrack of Our Lives *Communion*-turné genom att agera förband. På hans andra fullängdsplatta *Sha la love* som släpps i början av september finns ett tydligt rock'n'roll-tema och han bjuder bland annat på en Fats Domino-cover.

– Meningen har varit att skivan skulle vara mer blandad och ha mer fart. Jag har tagit ut svängarna hårdare och det finns en känsla av någon slags "rock'n'roll with a twist".

Arbetet med *Sha la love*, som även släpps i ett antal andra länder, har blivit lite av ett familjeprojekt. Förutom att sambon Paula har designat omslaget har han spelat in tillsammans med sonen Aron, a.k.a. Sharpchest. Dessutom har han tagit hjälp av dottern Stella och sin andre son Olle som är med och körar.

– Vissa låtar är inspelade i hemmiljö och det tror jag spelar stor roll för hur skivan har färgats. Dom människor man jobbar med sätter mycket av prägeln. Min son håller exempel på med hiphop och det kryddar på ett speciellt sett.

Den största delen av arrangemanget står dock hans kompband för och på plattan hörs även Jonas Gustafsson från Division of Laura Lee men också Ebbot Lundberg. Att Martin tagit ut svängarna är ingen underdrift, för i det nya materialet finns alltifrån existentiella sånger till rena bugglåtar. Alltihop bakom ett slags rock- och surffilter.

Det är lätt att förstå att hans influenser är både många och vida, för Martin McFaul kom tidigt i kontakt med musiken. Han växte upp i en konstnärsfamilj på Guldheden i Göteborg och i barndomshemmet lyssnade man på jazz, blues och klassiskt. För Martins del blev

det senare mycket punk, surf och rock, vilket har skapat en bred inspirationskälla i det egna musikskapandet. Han beskriver sig som ett Clashfreak samtidigt som han älskar den psykedeliska touchen i till exempel Love.

– Man är ju egentligen ett fan som försöker ta vara på den härliga energin som finns hos sina egna idoler. Det är viktigt att älska musiken och vara nära den.

Enligt Martin McFaul är det inte en fråga om genre utan den röda tråden ligger istället i att det finns en stark melodi.

– Jag tror lite på ett gyllene snitt i musiken. Vissa låtar är helt enkelt bara kanonbra. Det melodiska finns på olika sätt hos artister som Beach Boys, Maher Shalal Hash Baz, Soft Machine, PJ Harvey, Velvet Underground och Stooges.

MIKAEL MALMBORG

The Bear Quartet

The Bear Quartet är fortfarande ett av Sveriges mest produktiva band. 14 album har man knäpat ihop. Vi fick tag på Matti Alkberg.

PELLE HOLMGREN/JESPER BERG

– **Orsaken till att det tog** sån tid att ge ut den här var dels att vi inte var ense om hur det skulle låta och kanske framförallt att vi inte fick ihop det tidsmässigt. Dom andra i bandet har ju sina karriärer, familjer och liv så det blev svårt att få till det.

Bear Quartets övriga medlemmar är Jari Haapalainen, Peter Nuottaniemi, Calle Olsson, Jejo Perkovic.

– Vi fick ett erbjudande om spelning i Århus, Danmark med så bra betalt att vi inte kunde tacka nej. Då tänkte vi det var lika bra att repa in en platta. I samma veva hörde Adrian Recordings från Malmö av sig och ville ge ut. Sen åkte vi till Gröndalstudion och spelade in och plattan kommer 9:e september. Allt föll ganska naturligt på plats.

Skillnaden mot tidigare är att den här gången har alla varit med och skrivit låtar.

Har du kontrollbehov? Var det jobbigt att inte få bestämma?

– Jag har inget kontrollbehov alls. Tidigare har det varit jag som haft färdiga låtar när vi kommit till studion. Grejen med BQ är att det handlar om ögonblick och tillfällen. Det är vår clou.

Matti Alkberg, som förutom att spela med Bear Quartet, även skriver på en kommande diktsamling samt under hösten ska ge ut en soloplatte.

– Jag har en stor platta i mig. En platta där jag vill ha med kända och duktiga studiomusiker.

Typ vem då?

– Loffe Carlsson på trummor typ, skrattar Matti. Men den skivan får vänta tills det finns tid och pengar. Istället släpper jag en enkel platta. Enkelt inspelad, inte så mycket moll som jag annars brukar vara och lite ljusare texter. Och jag har skaffat Myspacesida också. Det känns bra.

PER LUNDBERG GB

tävlingar,
artiklar,
bloggar

www.groove.se

Skogshat och vardagsmat

Jag sitter under vindsyddet och grillar korv, soja-korven. Bredvid sitter Claes Ericsson, Galenskaparen. Han är solbränd och har varit här längre än jag. Det är ingen risk att missa när han skämtar. Då skjuter han ut hakan och överdriver sin västgötska. Vi talar om hur det var förr, och försöker dra oss till minnes hur allt gick galet. Eller *gålet*, som han säger.

"Folk tog mina ord på allvar" säger jag. "Det var pennans makt." Claes nickar medlidsamt. "Jag skrev en ilsken krönika om TV4. Den drog igång en häxjakt mot TV4:s chef Jan Scherman, mediemogulen."

Claes för ut hakan: "Mogul, mongol, man-gold!".

Jag berättar om hur jag hämnade här. TV4 hade avbrutit Michael Jacksons *Dangerous*-konsert redan efter den första låten. Efter en makalös öppning med *Jam* blev det reklam och nyheter och sporten och ekonominyheterna och mer reklam och sedan väntade man på en andra låt. Men först var det vädret. Sedan mer reklam. I krönikan bad jag folk meja ner TV4-ledningen med maskingevär. Då tänkte det till, folk vaknade ur husvagnsdvalan – det var pennans makt! Men upploppet slogs snabbt ner av TV4. Jan Scherman var som Agent Smith i *The Matrix* – överallt, odödlig, ond. Då flydde jag till skogs. Ny sovplats varje natt. Ständiga mardrömmar. Hosta.

Det regnar. Jag undrar varför Claes också lämnat civilisationen, vad han gör här i skogen.

"Det var TV4-hatet" svarar han, skjuter ut hakan, men kommer inte på något skämt och drar långsamt in den igen. Han säger att TV4 är inget man skojar om. Att han flydde för att ingen hakade på hans revolt.

"Hatar du folk för det?"

"Inte då", säger han, skjuter ut hakan och nästan tjuver: "Jag hatar inte folk, jag bara gillar mig själv lite mer! Jag är förmer som de Geer. Jag medger, men det är bara ett manér!".

Han lägger sina knutna händer i knät och ler mot mig med sluttande ögonbryn.

"Men nu är vi här, utdrivna i skogen av TV4" säger jag och klämmer ut senap på korven. "Jag för att ha startat häxjakt och du för att ha misslyckats."

"Tänk vad lika varandra vi är!" säger han och skjuter ut hakan: "Vi är som yin och yang – pling plong, klang! Vi är folkets falang! Vi skrämdes av ett bombardemang och halvsprang, letade ett resonemang och eller var det Pyongyang? Bara för att vi hade talang... och en cykelslang!". Han kryper ihop som ett nystan, blir mindre och mindre ju fler rim han kommer på. Rösterna blir mindre också, till slut är där bara ett litet pip någonstans under en sovsäck: "Du ville ha ett bättre sammanhang och jag, jag behövde bara en liten, liten komplimang...".

Lite senare, när jag ätit upp korven, undrar jag om Scherman verkligen är en så väldig mediemogul som det påstås.

"Kanske inte. Men Scherman är en symbol för dålig smak!" säger Claes och skjuter ut hakan: "Jan är en kloak och jag har orsak att köra upp hans schabrak – därbak!".

Krönika

Anders Teglund

Anders Teglund spelar i *Convoj* och *Cult of Luna*

UNDERWATER SLEEPING SOCIETY

Melankolisk mystikpop från Finland

FINSKA SEXMANNAGRUPPEN Underwater Sleeping Society förmedlar en känsla av vilken målmedvetenhet när vi sätter oss på en gräsplätt på Europavox festivalområde i ett kvällssoligt Clermont-Ferrand.

Gällande deras superba bandnamn går förklaringen på samma förvirrade tema, och kan kort sammanfattas med att det kom från en dröm där bandet "först körde en van och sen förvandlades till delfiner. Och sen till sjöstjärnor." De svarar gärna lite svävande på frågorna och pillar på gräs och solglasögon innan de beskriver sin musik som "progressiv pop, art rock" eller "whatever you like".

Klart är i alla fall att bandet uppmärksamats som mer än så, och kan stoltsera med något som skulle kunna rubriceras som mystisk, skör och smått psykedelisk pop med starka Coldplayvibbar. Detta kanske förvånar med tanke på Finlands rykte som ett land där samtliga bleka och ganska långhåriga invånare håller metalfanan högt.

– Det finns tillräckligt många mörka metalband i Finland. Vi är ju mörka i vår musik med, men på ett poppigare vis. Vi ville göra något annorlunda, säger Okko Nieminen.

– I Finland samlas folk på ett annat sätt än i typ Sydamerika. Det är ju en stereotyp att finnar inte är öppna utan tysta, och det är ju inte vi,

men ja, visst är vädret en bra förklaring till all metalmusik i Finland, det finns kanske inte så mycket annat att göra. Minus 30 grader liksom, säger Olli Varis.

Gällande debuten *Dead Vegas* med sitt Salvador Dalí-inspirerade omslag och ansedda innehåll berättar de inte så mycket mer än att det är "tidlös pop", men svarar på frågan om titeln att den liksom albumet i det hela är något de är stolta över och att det "just sounded really cool".

– Vi ville att den skulle heta något som likasom visar hur naturen kolliderar med det urbana. Vegas betyder glänta på spanska, och ja det låter ju bättre än meadow så vi tog det. Vi ville peka på hur industrin våldtar naturen; kollisioner och skillnader, säger Olli Varis.

Efter nio månaders turnerande med *Dead Vegas* ser de fram emot en planerad paus.

– Vi ska helt enkelt ta en paus och sen börja skriva på nästa album som jag tror kommer bli rätt annorlunda från vad vi gjort. *Dead Vegas* är lite som the end of the road för just den här grejen vi hållit på med. Vi har snackat om att skapa ett nytt sound, utforska lite mer rent musikaliskt, men vi får se. Framtiden är oskriven, säger Sampo Fagerlund.

NINA EINARSSON

To: annons@groove.se
From: Per Lundberg GB <per@groove.se>
Subject: helsida egen.

om det går att göra den tvådelad. två stående 1/2 sidor.

där ena halvan är grå och trist med texten. (insidan)

Då/Förr/Tidigare.

Prenumerera nu. Få 10 nr och 10 cd. Varje månad med ny bra svensk musik.

319:-

Inte så kul reklambudskap. Du blir inte glad av det här.

Andra halvan är då sprakande färgglad med texten.

Nu/Idag/Imorgon

Prenumerera nu. Få 10 nr och 10 cd. Varje månad med ny bra svensk musik.

199:-

Jättekuligt reklambudskap. Av det här blir du jätteglad.

Besök <http://groove.se> för mer info.

--

Hälsningar

Per Lundberg GB

Head of Sales & marketing

Groove

PRENUMERERA!

10 NUMMER

10 SKIVOR

199:-

plusgiro 18 49 12-4
ange post- och mailadress

POPICAL

MUSIKER UR GÖTEBORGS SYMFONIKER TESTAR GRÄNSER TILLSAMMANS MED ANDRA GRYMT BRA ARTISTER. PÅ SAMMA SCEN. SAMTIDIGT.

**VERONICA
MAGGIO**

**FRE 2 OKTOBER
KL 21.00**

Stenhammarsalen

**UNIVERSAL
POPLAB**

**FRE 4 DECEMBER
KL 21.00**

Stenhammarsalen

**WEST
OF EDEN**

**FRE 5 FEBRUARI
KL 21.00**

Stenhammarsalen

**SALEM
AL FAKIR**

**FRE 26 MARS
KL 21.00**

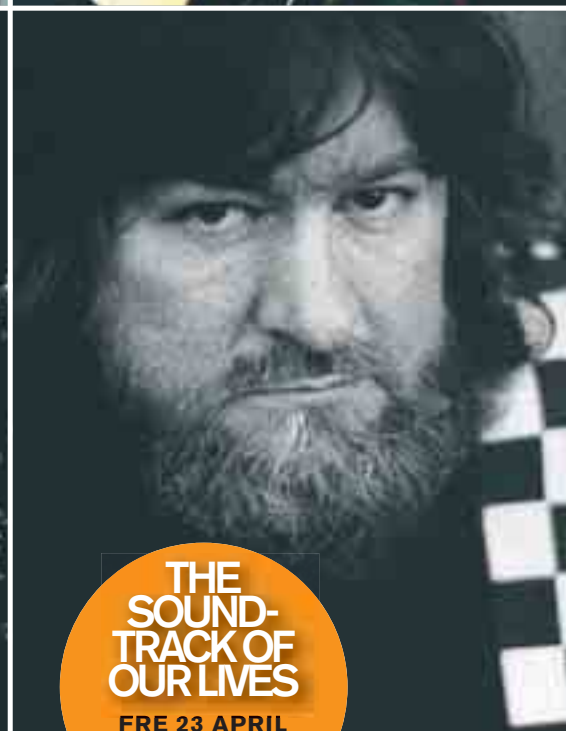
Stora salen

**PLURA
& CARLA
JONSSON**

**FRE 9 APRIL
KL 21.00**

Stenhammarsalen

**THE
SOUND-
TRACK OF
OUR LIVES**

**FRE 23 APRIL
KL 21.00**

Stora salen

**GÖTEBORGS
SYMFONIKER**

KONSERTHUSET GÖTAPLATSEN. EILJETTER: TEL 031-726 53 10. KONTRABAREN: TEL 031-726 53 14. VARD 12-18, LÖRD 11-15. WWW.GSO.SE
GÖTEBORGS SYMFONIKER ÄR SVERIGES NATIONALORKESTER. FÖRSTE HUVUDSPONSOR VOLVO. HUVUDSPONSORER STENA, GÖTEBORGS-POSTEN OCH SKF.

Djuriska syntar och robotteknisk erotik

När Simian Mobile Disco släpper sitt andra studioalbum *Temporary pleasure* har de i stället för att låta sig målas in i ett hörn gett musiken rum att finna ett eget liv. Deras flexibilitet och kärlek till arbetet är en optimal grogrund för den processen.

JAMES FORD OCH JAS SHAW började redan 2005 producera elektronisk musik under namnet Simian Mobile Disco. Till en början gjorde de sig främst ett namn på att remixa låtar av artister som Peaches, CSS och Muse men 2007 kom deras första platta med egna låtar, *Attack decay sustain release*, som bland annat innehöll den flitigt spelade klubbängan *Hustler*.

Uppföljaren annonserades redan i februari och strax därefter släpptes med kort mellanrum de två första singlarna *Synthesise* och *10000 horses can't be wrong* exklusivt på Beatport. Två instrumentala spår som flirtar med rå, melodisk techno. Förändringen i ljudbilden var tydlig.

– Dom båda låtarna var tänkta som en slags fingervisning av hur albumet skulle låta, förklarar James. Vi har försökt att ta oss ifrån det tunga electrostuket vi började i. Redan på *Sleep deprivation*, som var den sista låten vi gjorde på den första skivan, så rörde vi oss mer åt melodisk techno. Vi ville ha lite mer kosmisk discoaktig stil.

Men tji fick de som väntade sig en hård, instrumental technoplatta. Sim-

ian Mobile Disco skickade sina instrumentalspår till vokalister som de kände kunde komplettera låtarna och blev själva förvånade över det fina gensvaret.

– Vi fick tillbaka så många bra sångbidrag att det blev svårt att lämna något utanför, säger Jas. Det förändrade hela sättet vi såg på skivan och gav den en mer sångcentrerad struktur.

Att skapandet är en dynamisk, föränderlig process ser de bara som positivt. Det finns till och med en ovilja att bli klassificerade och instängda i ett fack.

– När man kan identifiera något som italo disco eller techno så är vi inte så intresserade men så fort något inte fungerar på det sättet, när det börjar anta ett eget litet märkligt liv, då brukar vi tycka att det har något. När man inte riktigt vet var det passar in, då passar det oss, förklarar Jas.

Den gedigna musikaliska bakgrunden genomsyrar vårt samtal. De är båda instrumentalister i grunden och har arbetat i hela spektrat från rock till hård dansmusik. Skaparglädjen är deras starkaste drivkraft och det är studioarbetet som lockar mest. I sitt eget skrivande

talat duon om en transparent process där båda är inblandade i alla steg av produktionen.

– Vi kommer båda med musikaliska idéer och vi kan båda hela den tekniska sidan, menar James. Vi fungerar lite som ett tag team. Det är som att vi turas om att producera varandra.

Just balansgången mellan producent- och artistsrollen har haft en stimulerande effekt. James Ford har till exempel producerat prisbelönta skivor åt Arctic Monkeys och Klaxons.

– Hela grejen med att plugga in mickar och gitarrer och sånt är väldigt viktig för oss. Vi behöver inte nödvändigtvis implementera det i SMD, men det är kul att det inslaget finns där. Om man ska välja så är vi nog mer producenter än artister, även om gränsen mellan de båda är oerhört luddig nuförtiden. Speciellt inom elektronisk musik. Det är klart att vi kör liveig men vi blåser inte upp det på monitorerna. Vi frontar inte med oss själva.

Ändå svarar de unisont ja på frågan om image är viktigt. Inför den nya skivan

har de samarbetat med en grafisk designer för att samla sin visuella presentation.

– Vi har massor av idéer, men det är bra att ha någon man litar på som kan göra verklighet av dem och hålla en röd tråd genom det visuella.

Även låtnamnen på *Temporary pleasure* känns genomtänkta och konceptuella. Titlar som *Audacity of huge*, *Synthesise* och *Cream dream* för tankarna till robotporr.

– Jag antar att vi tittar en hel del på robotporr, skrattar James.

– Nej titlarna har vi tagit ur texterna. På de instrumentala spåren så är det nog bara knäppa arbetstitlar som klistrat.

Vad framtiden bär i sitt sköte återstår att se, men de har precis inhandlat en hemmabyggt synt som är ett hopkok av kretskort och bräden från gamla modulärsyntar.

– Den är löjligt stor. Den tar upp en hel vägg i studion. Den är hög som en människa och bred som en ko. Vi håller fortfarande på att lista ut vad den kan göra.

TOR ROSSING ÖBERG

Bye Bye Bicycle

Discotrummor och finslipad ljudbild

En blå heltäckningsmatta. En affisch över skogens träd. En soffa, i den ett peppat ungt popband i färd med att ge ut sitt debutalbum. Vi befinner oss i studion där skivan långsamt formats. Processen sträcker sig över två år och Bye Bye Bicycle har under den tiden hittat sitt rätta element, vänt och vridit på sin musik. De fick god hjälp av producenten Mattias Glavå.

– I början när vi spelade in var det lite som en uppfostringsanstalt. Fem tonåringar som skulle skärpas till, säger sångaren André Vikingsson och skrattar.

Vändpunkten under inspelningen kom, enligt André, då gästmusiker på bland annat stråkar och saxofon gick loss på en av låtarna. Det blev ett lyckat möte.

– Det var då vi fattade hur det skulle vara, det var då vi förstod att vi var någonting på spåren.

Utvecklingen därifrån födde ett sound som låter lyxigare än tidigare, för att använda Bye Bye Bicycles egna ord. Laddade melodier på en bädd av drivna discotrummor.

Men bandets allra första steg togs för nio år sedan i trakten kring det lilla västkustsamhället Bovallstrand. Replikalen var en bygdegård där

de bland annat fick samsas med den lokala biodlarföreningen.

– Vi hade nog varit sämre om vi kom från Göteborg, säger gitarristen Jakob Schröder.

– Jag tror att vi hade varit ett Göteborgspopband på ett sätt som vi inte är i dag, fortsätter André. Det som varit bra med att växa upp på landet var att man inte hade någon koll på musikvärlden, klubbar och så. Man hade bara stått och repat hur mycket som helst och köpt skivor. Man var inte mättad och hade med sig sitt eget uttryck.

Skivan *Compass* är både enhetlig och uppdelad, som en bok där låtarna utgör kapitel med olika stämningar. Albumets sista spår, *Footsteps*, kallar bandet Vampyrrocklåten, två andra gick under namnen Agenten och Ökenlåten under inspelningen.

Kring skivbolaget Bonjour Recordings, som André startat upp, har det växt fram en ny aktiv popscen, med band som Bonnie & Clyde och Portrait Painter(s).

– Men vi är mer del av den scenen på ett socialt plan än ett musikaliskt, menar Jakob.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

Lisa Pedersen

Har hittat fram elektroniskt

Det finns två Lisa Pedersen på Myspace. En Lisa från Sverige som gör akustisk pop och en Lisa från USA som spelar hård techno. Svenskan fick lägga till sitt mellannamn i adressen för att skilja dem åt men nu, några år senare, märker hon att det musikaliska glappet minskar.

– Min skiva blir mer techno än jag trodde, säger hon. Lisa Pedersens finstämda och avskalade pop har fortfarande en bra bit kvar till technogenren, men den arbetar sig mot ett mer elektroniskt ljudlandskap.

– Jag insåg att det inte var så kul med bara akustiskt och tycker inte att man ska vara rädd för att experimentera. Min musik är fortfarande jag. Det gäller bara att hitta den röda tråden och i mitt fall är det min röst, säger Lisa Pedersen.

Hon bor i Göteborg och är mitt uppe i inspelningen av sitt debutalbum. Men samtidigt varvar hon studiotiden med semesterrenovering av sin mammas gamla hus i Varberg. Inspelningsprocessen blir således ganska lång. Att boka upp en studio för att spela in alla låtar och sedan vara klar är inte Lisas melodi.

– Det är inte så att jag är odisciplinerad, men jag är så extremt beroende av min dagsform. Jag spelar in i en eller två dagar i taget, sen behöver jag en paus. Som nu är jag i Varberg, här kan jag spela in och programmera lite. Sedan tar jag med det till Göteborg där jag och min producent plockar ut godbitarna.

Skivan kommer att vara färdig i höst, men målet är att den ska komma ut till våren. Kanske släpps den genom ett skivbolag, kanske släpper hon den på egen hand.

– Det finns något läskigt med bolag som tar 90 % av kakan. Det är kittlande att göra allt själv. Att ha kontroll. Och jag tror på den här skivan. Det känns bra i magen, säger hon.

Tillsammans behärskar Lisa och producenten Ulf Dernevik tillräckligt många instrument för att kunna lägga all musik på skivan på egen hand. Men för att undvika att skivan ska låta för polerad vill Lisa se till att det bli några livetagningar också.

– Då tar jag med mitt band till huset i Varberg. Vi lagar mat, spelar, trycker på rec och så sen tar vi det göttigaste.

MARIA PETERSSON

Portrait Painter[s]

Pop – längre än till Jazzhuset

Allting började 2008 då skivbolaget Bonjour Recordings artworker Alexander Gustafsson plötsligt presenterade eget låtmateriale under sitt alias Portrait Painter(s). Debutsingeln *Forgive/forget* producerades av Bad Cash Quartets Adam Bolméus och Kalle von Hall.

– Mitt mål, från början, med allt det här var att få spela på Jazzhuset. Det trodde jag var stort när jag bodde i lilla Sätilla där jag kommer ifrån, säger Alexander lite lakoniskt.

Nya singeln *A future crime* producerades av Mattias Glavå som har klätt den driviga låten i stråkar, vilket har blivit något av ett signum för västkustpopen.

– Den andra singeln släpptes väldigt anonymt, det är först nu jag lanserar den. Den låter rockigare och inte alls indie, just för att jag har spelat in med Mattias Glavå som har försökt få det att låta så dyrt och påkostat som möjligt.

Båda singlarna hamnar på en fyrspar-EP till hösten, vilken efterföljs av spelningar hemma i Göteborg. Men sedan visar det sig finnas mer högtflygande planer än så.

– Jag vill göra ett konceptalbum. Det finns liksom inget hjärta i låtarna jag har nu, det är P3-material. På skivan blir det annorlunda. Så just nu letar jag efter en producent som kan sätta någon slags prägel på låtarna. Det kan bli lågmält och akustiskt, men det kan lika gärna bli en discoskiva. Det är melodierna som är grejen.

Men Alexander Gustafsson har inte helt snöat in på musiken, han håller fortfarande på med artwork och konst. Han förklarar att han utöver musiken ska plugga konst och starta ett konst-kollektiv i centrala Göteborg.

– Jag vill samla duktiga, kreativa personen som kan hänga tillsammans. Det här är vanligt i Stockholm, det finns på hela Söder men inte ett enda i Göteborg. Jag menar Sveriges bästa musik kommer ju härifrån.

Sveriges så kallade bästa musik är ofta förknippad med den göteborgspoppiga indiemusiken vilken Alexander inte alls vill blandas ihop med.

– På en ny låt har jag till exempel stulit en hel vers från Bob Dylans *One more cup of coffee (valley below)*, men alla kommer säga att det låter göteborgspop bara för att jag jobbar med Bad Cash-medlemmar.

RASMUS BLOM

Napoleon

Blåögd soul-svängigt gäng

Skivförsäljningen faller. Intäkterna minskar. Utvecklingen rusar framåt, det blir allt enklare för en person att göra fleras jobb, och de stora banden ersätts i allt större utsträckning av de mindre.

Uppsalas soulpopiga Napoleon går dock mot tidens anda, och det nio man starka kraftpaketet, komplett med blås, kör, klaviatur och klockspel, utgör en sällsam syn i svenskt konsertliv.

Någon timme innan de ska äntra Södra Bars scen på Mosebacke i Stockholm, kliver jag in i logen, där bandet sitter och smuttar på varsin öl, skojar och skrattar. Rampfebern lyser med sin frånvaro. Det är uppenbart att man är minst lika mycket vänner som bandmedlemmar. **Hur lyckas ni få något vettigt utträttat när ni är så många?**

– Vi har ett gemensamt mål, menar Alexander Havela, låtskrivare och pianist. Vi vill komma någon vart med musiken. Eller? Det är kanske bara jag?

– Jo, det är klart, instämmer trumpetaren Olof Svensson. Och så umgicks

vi ju faktiskt redan innan. Det har alltid funnits en grundläggande vänskap.

Men hur går själva låtskrivandet till?

– Det är Alexander som skriver låtarna, förklarar bandets musikaliska stomme Henrik Gellin. Och sedan så arbetar vi ut dom tillsammans.

– Du menar du och han, skrattar Olof. Inte ”vi”.

– Ja, just det. Jag och han. Förslåt.

– Och så ligger vi och käkar popcorn och kollar på film så länge, infliker basisten Andreas Gerhardsson nöjt.

Så då krånglar det aldrig?

– Alltså, jag tror att alla vi här är överens om att det är något speciellt med att stå nio man på scen, säger Olof. Både visuellt och... Vad heter det? Auditivt?

Men jag har bara hört skivan. Är det stor skillnad på att höra er live och på skiva?

– Det är mer fräs på oss live.

– Och så är ju Johan vår största tillgång, säger Alexander och pekar på sångaren Johan Barrett. Han har en sådan

karisma. Han är en perfekt pop-kliché. Det missar man på skivan.

Debutalbumet har redan släppts och lovordats i England, och i slutet av september landar det till slut med en tung duns på de svenska skivdiskarna. Det är ett voluminöst alster, självfullt, sprängfullt av stora arrangemang och vållande känslor, smidigt paketerat i innerficksformat. Det är tajt, anglofil soulpop slagen gul och blå. Det är nio nävar som svingas i luften, men det råder ändå aldrig någon tvekan om att det är ett enda hjärta som bultar i bakgrunden.

– Det är en idé som presenteras, säger Alexander. Och alla vi sluter upp kring den och åsidosätter våra egon för den kollektiva idén.

– Ungefär som facket, skrattar Olof.

– Jamen, allvarligt talat, säger Henrik, så tror jag att det lyser genom att vi känner så för det vi gör. Så starkt.

FREDRIK FRANZÉN

MOMOFOKO NOT NOW!...NOW?

MOMOFOKO spelar dansgolvsrock, en något funkigare variant av pop, en något mer elektronisk variant av rock, en svängig form av levande trummaskin och eklektisk sextett.

GGGGG

"Fy fan vad bra! Äntligen, ÄNTLIGEN, riktigt bra musik att dansa till! Momofoko visar var skåpet ska röja och får mig att vilja festa tills jorden slutar snurra."

- Anna Gustafsson, Groove Magazine

UTE NU!

THE SCARAMANGA SIX SONGS OF PREY

"Utan tvekan kommer "Songs of Prey" ligga kvar och växa till sig i skivspelaren ett bra tag framöver."

4/5 - Örnsköldsviks Allehanda

wonderland
records

naz★
PROMOTIONS

WWW.NAZPROMOTIONS.COM

GGGG

"The Scaramanga Six har alla förutsättningar att bli stora även utanför Leeds. Kanske redan i sommar på en festival nära dig."

- Groove Magazine

VINYL

RECORDS

ONLY

& T-SHIRTS

Vinylium

Nytt & begagnat - alla skivor i lager - Pop/Rock/Indie!
Handla online på www.vinylium.se eller i vår butik på
Styrmansgatan 26 i Majorna, Göteborg

TEXT & ACKORD TILL DE BÄSTA LÅTARNA. TAB TILL RIFFEN. 79 KR.

BESTÄLL PÅ:
www.gehrmans.se/ackord

GEHRMANS
MUSIKFÖRLAG

MONIKAMANOWSKA

Bjuder på sig själv

Vilken är den näst bästa poplåten om Stockholm? Vad är det egentligen för skillnad mellan nektariner och persikor? Är allt som står i Simon Norrsvedens blogg sant? Att hoppa eller inte hoppa? Frågor får svar när man träffar Simon Norrsveden.

JAG TRÄFFAR EN VARM MEN LYCKLIG Simon precis efter hans allra första festivalspelning på Peace and Love i Borlänge. Han har det senaste året mest spelat klubbar och småställen i Stockholm, men i och med släppet av debutplattan i våras åker han nu ut och möter sin publik i hela Sverige.

Jag har just sett Simon le från öra till öra på scen, men frågar ändå och får bekräftat att han trivdes. Han skriver senare om det i sin blogg "Det var för oss heligt. Det var det största jag gjort. Ni borde följa med på allt".

– Det var annorlunda än att spela hemma i Stockholm, för här känner man ju inte så många. Detta känns mer på riktigt. Dom som kommer hit kommer väl hit för att dom tycker om musiken.

När man möter någon på festival är ett hett samtalsämne alltid vilka band man vill se, och jag gör inte Simon till ett undantag. Oturligt nog åker Simon och bandet för att kompa Lena Malmberg i Simons hemstad Värnamo och missar därmed Håkan Hellström och Jonathan Johansson.

– Men jag ska se mina kompisar som spelar; Promoe, Jonathan missar jag ju, men Hassle ska jag se i morgon.

Apropå kända kompisar – i Simons blogg skrev han en gång att han träffat Filip Hammar ute på krogen, tänkt "jag måste säga någonting", frågat om han fick ta honom på kuken, fått ett ja från en "skitfull" Filip och gjort det. Detta har jag tänkt på sedan det skrevs i januari, så jag tar min chans att fråga om det verkligen är sant. Det visar sig att det är det. En i bandet asgarvar åt min fråga. "Fantastiskt", tycker jag och ber att få skaka Simons hand.

– Ja, den här handen har varit på Filip Hammars pung. Jag tog ett kläm, kanske två.

Det finns många låtar om Stockholm, och när jag ber Simon utnämna en favorit förutom sin egen ber han mig om exempel. Vi kommer gemensamt fram till att Lars Winnerbäcks *I Stockholm* är en av de bättre kandidaterna.

Att jag frågar om låten *Ok baby* det är dags att vi ska vinna allt leder in

Simon på en berättelse om hur han och hans kusiner tävlade om vem som kunde hålla sig under vatten med hjälp av en sten längst tid. Han säger att han tänkte att man skulle göra det med sin älskade när man hittar den människan och frågar mig om jag tror på Gud. Jag svarar nej.

– Inte jag heller, egentligen. Men om man nu tror att det finns ett liv efter döden, så kanske det är så att den största kärleken är så stor att den inte kan upplevas i livet, att man måste dö för att uppleva den. Så då hoppar man med stenen.

En annan sak Simon har hoppat från är universitetet – han pluggade fram tills alldeles nyligen konst, kultur och ekonomi.

– Det låter ju kul och intellektuellt och så, men det var inte så bra. Nu ska jag jobba halvtid som musiklärare i Stockholm, och göra det här på halvtid.

Om allt går som jag tror så kan det nog bli mer än halvtid om ett tag, tänker jag tyst för mig själv, men coolt för ungarna han ska undervisa, de kommer säkert att älska honom.

Simon får en frukt kastad till sig i utbyte mot en cigarett och vi börjar diskutera skillnaden mellan nektariner, persikor och aprikoser (inte stor). Sedan undrar han vad jag ska se på festivalen, jag nämner Detektivbyrån som ska spela inom en timme, och Simon berättar att de som satt framför honom på P3 Guldballaden gick när Detektivbyrån spelade. Jag frågar om Simon hört Detektivbyrån-remixen av *Jag är en vampyr*, och då berättar han att det ska komma ut en remix på en av hans låtar i dagarna. Man kommer att kunna höra den på myspace, säger han.

– Jag kan inte säga vilken, men det är väldigt spännande. Jag är lyrisk för att jag tycker att det är så bra.

Dagen efter när jag går förbi festivalens camping ser jag Simon och Lasse Lindh sitta i varsin brassestol och spela för en skara stjärnögda unga tjejer. Det gör mig lycklig att de sitter där, trots den stekande solen, dammet och bajs lukten, och ger av sig själva. Om inte det ger hopp om mänskligheten så vet då inte jag.

ANNA GUSTAFSSON

Beroende av maskiner

Människa och maskin kan emellanåt te sig närmare varandra än vad man tror. Little Dragon har under de senaste åren inte bara blivit ett med ettor och nollor, de har även finputsat sin unika blandning av electro, soul och drömska ljudmattor.

"ONE MORE ROBOT LEARNS to be something more than a machine. When it tries the way it does makes it seem like it can love. 'Cause it's hard to say what's real when you know the way you feel. Feeling a synthetic kind of love dreaming a sympathetic wish," (The Flaming Lips, 2002).

Det nya millenniet var överstökad. Terminator 1 och 2 var redan gjorda och den tredje skulle tas emot med skepsis. Då släppte The Flaming Lips *Yoshimi battles the pink robots*, en skiva som vände och vred på begreppen människa/maskin.

Flaming Lips är knappast ensamma om att förmänskliga maskiner i sina texter. Band som Grandaddy, Super Furry Animals och inte minst Kraftwerk har sett och försökt förstå länken mellan människa och robot. Senast ut att beröra ämnet är Little Dragon från Göteborg.

På Little Dragons andra fullängdare finns ingenting som förklarar temat på albumtiteln *Machine dreams*. Den handlar snarare om bandets utveckling

och hur de från debutens svala och mer organiska ljudbild allt mer trasslat in sig i sladdar från halvanaloga syntar. Om hur de gradvis blivit beroende av maskinerna och slutligen blivit ett med dem.

– Vi ville lära känna våra datorer bättre. Det var i alla fall tanken med titeln *Machine dreams*. Vem vet vad alla dom där kretskorten håller på med när vi har stängt av strömmen? Antagligen ingenting, men det vore ju roligt om dom drömde lite, säger Erik.

Han är en av de tre ljudnördarna i bandet och även om hans tes om sovande maskiner sägs med glimten i ögat sätter han fingret precis där Little Dragons musik tar vid. Synteffekter som minner om 80-talet, den monotona drömska mattan som bas och Yukimis själfulla röst mitt i drivet.

I EN LÄGENHET I HAGA bjuder Fredrik på hemmagjorda chokladpraliner. Yukimi har serverat sydafrikanskt te runt ett gammalt träbord mitt i vardagsrummet.

En behaglig atmosfär vilar mellan de vita väggarna. Erik har lutat sig tillbaka i en grå säng och den siste draken, Håkan, är försenad och förkyld. När han väl glider in i lägenheten har vi kommit in på frågor gällande inspiration och genrelöshet. Little Dragons musik anses vara svår att sätta in i ett särskilt fack.

– I början tyckte vi att det var asjobbigt. Det var som att vi inte fick plats bara för att folk inte kunde sätta en etikett på oss. Och när någon försökte blev det oftast fel.

Yukimi syftar på den triphop-stämpel som bandet fick i ett tidigt skede, strax efter debuten. En debut som de till en början var ganska missnöjda med, då de redan hade gått vidare mot ett mer syntigt ljud. Men skivbolaget hade en klar bild över hur de ville att Little Dragon skulle låta så det var bara att bita ihop.

– Så här i efterhand tycker jag den är grym, tillägger Erik. Men det vi ville med andra skivan var att få lite mer dans,

lite mer knockout. Vi ville göra nåt mer uppåt.

Trots att genrestämpeln svävar fritt mellan synt, electro och soul på *Machine dreams* kan man skönja vissa klara spår. Som de Art Of Noise-syntiga effekterna i *Looking glass*. Eller i *Feather*, vars lomma disco lunkar på som en dator som försatts i viloläge, men i smyg pumpar vidare, allt medan Yukimi sjunger i sömnen. När jag frågar om de lyssnade mycket på Norges space disco-kungar Lindström och Prins Thomas när *Feather* spelades in skakar alla på huvudet. Ingen är inlyssnad. *Feather* bara kom. Kanske från yttre rymden, eller genom drömmar. Eller genom kretskort som vägrar vila.

Det där med att hitta en gemensam inspirationskälla för samtliga i bandet är en omöjlighet. Skaparandan är istället en mix av Prince, Depeche Mode, LCD Soundsystem, James Holden med flera. Från dancehall till r'n'b, från jazz till soul. Genom konst och genom möten med nya kulturer. Genom segdragna bil-

STUDIOSEK

färder över kala landskap i Amerika, med minimal house på högsta volym i ett försök att inte somna. Från händelser som fäster sig.

– Men främst är vi väl inspirerade av varandra, hur klyschigt det än kan låta. Vi är ju inte med i nån kollektiv grupp i stan utan har vår egen lilla studio. Och där hänger vi, säger Yukimi.

Kanske är det också därför Little Dragon skiljer sig från den typiska Göteborgsscenen där alla samarbetar med alla.

– Syftet med vår musik är väl inte att sticka ut, men att kanske göra musik som känns spännande. Jag har blivit jävligt uttråkad av ny musik, som känns väldigt ostimulerande. Nu säger jag inte att vi gör världens bästa musik, men man vill ju höra nånting nytt, bli stimulerad med ljud, menar Yukimi.

Kan ni minnas nåt särskilt tillfälle eller en särskild händelse då ni som band bestämde er för att låta som ni gör?

– Det har nog vuxit fram. Men jag brukar på tänka på när vi gjorde en massa tester. Vi hade alla möjliga stilar att välja mellan. Sen kom vi till en punkt då vi kände att vi bara var i härmstadiet, så vi tänkte att vi kör vår egen stil. På ett av testerna fastnade vi alla för ett upprepande, minimalistiskt beat. Och det blev en del av vårt sound, en grund att stå på, säger Yukimi.

ALLA I LITTLE DRAGON, förutom Håkan, har känt varandra sedan högstadiet, men det var först i Hvitfeldtskas musikal som projektet började ta form. Fem år senare var de ett sammansvetsat band uppbackat av det engelskbördiga skivbolaget Peacefrog. Att skivbolaget har sitt säte i England ser bandet som en av anledningarna till att Little Dragon är större utomlands än hemma.

– Sedan har vi ju inte känt oss så accepterade här hemma, säger Yukimi bittert. Efter vår första spelning, som var i Malmö, fick vi en sån helvetesre-

cension. Det var som att man tänkte att den här människan hatar oss. Texterna var barnsliga och musiken var omodern. Allt var fel.

Så här med facit i hand kan man tycka att den hårda kritiken var obefogad. Faktum är att Little Dragon har hyllats världen över för sina egensinniga spelningar, vilket bland annat har gett dem sju datum som förband till TV On The Radio. Några dagar efter intervjun beger de sig till Kina för ett fortsatt turnerande, med en liveshow som gärna ter sig olika från gång till gång, medvetet eller omedvetet.

– Vi gillar det utåtriktade. Nån synt som tar över, säger Erik.

– Nåt som pajjar, Yukimi tittar mot Erik.

– Inombords, tillägger Fredrik.

– Och inombords på synten, avslutar Erik.

DANIEL MAGNUSSON

STORAN KLUNGAN

FRE 4/9

LÖR 5/9

DOUG STANHOPE

TOR 10/9

JOHN PINETTE

FRE 23/10

STEVE EARLE

SUPPORT:
RHETT MILLER

MÅN 26/10

HEATHER NOVA

SUPPORT:
BEN TAYLOR

LÖR 14/11

MARCUS BIRRO

FRE 11/12

ARCTIC MONKEYS

Lyckat experi

ment i öknen

För fyra år sedan hade fyra killar från Sheffield det snabbast säljande debutalbumet i brittisk historia. Fansen och pressen tog emot Arctic Monkeys med öppna armar och deras musikaliska resa har nu anlänt på plattform nummer tre.

Nu berättar Alex Turner och Nick O'Malley om ett album där de sytt ihop texter från sömnlösa nätter, utökat gitarrbiten och om hur svenskar får dem att känna sig underlägsna.

ALEX TURNER GÅR OCH HÄMTAR en flaska vatten och några ingefärskakor medan Nick försvinner iväg på toa innan intervjun kan starta. Vi befinner oss på puben Fellows uteplats i Londons King's Cross. Det är en solig dag och pilotglasprydda Alex cigarettpaket är flitigt besökt. Han beskriver med eftertänksamhet den åtta månader långa eskapad som resulterade i skivan *Humbug*.

– När vi senast spelade live ihop i slutet av 2007 så gillade vi den rockigare mer aggressivare sidan av musiken. När vi började repa ihop igen förra året så blev tempot mer upbeat och stilen mörkare. Nick och jag satt uppe och snackade en natt under den här tiden om vilken riktning vi ville ta. Kanske skulle vi ha lite mer bredd på låtarna och inte var så traditionellt Arctic Monkeys, börjar Alex som tar kommandot medan Nick sitter tillbakalutad och lyssnar.

Först var tanken att bandet skulle stanna i England och spela in den nya skivan själva och även stå för produktionen. Alex berättar att han egentligen inte trodde att de var redo för det. Killarna är stora fans av Josh Homme från Queens of the Stone Age vilket Laurence Bell från deras skivbolag visste. Efter att ha sett dem spela tillsammans igen föreslog han att de kunde använda just Homme som producent.

– Vi var genast med på noterna och skickade över några av våra demos. Det var viktigt för oss att komma iväg från England för att komma ur vår bekvämlighetszon. Homme var helt på, så vi åkte till hans hus i Joshua Tree, fortsätter Alex.

NU VAR DET FÖRSTA STEGET av inspelningen på startbanan. Efter att skivbolaget nickat ja till förslaget blev det två resor till Rancho De La Luna mitt i öknen i Kalifornien. Vad som först var tänkt som ett rent experiment, visade sig sätta präg på hela skivans sound.

– Att hoppa på ett plan och åka ut i det okända var spännande eftersom man med vår kaxighet tror att man vet vad

som väntar en, typ en alldaglig studio och en kaktus, men när vi kom dit var det liksom ”wow”! Det blev en vecka där och en vecka i Hommes studio i LA. Efter återkomsten till England sov vi på det ett tag, för att sedan åka tillbaka till Joshua Tree i december. Där gjorde vi ännu ett set, förklarar Alex och Nick fyller i:

– Öknen var en värld vi aldrig hade varit i förut så det var ett fint äventyr.

EFTER EN TEQUILATÅT turné i Australien åkte kvintetten till New York för att fortsätta inspelningen, nu med James Ford från Simian Mobile Disco som producent. Ford producerade även Alex Turners sidoprojekt Last Shadow Puppets och är en god vän till bandet.

– Det går inte att komma undan honom. Det finns lite Ford i oss alla, smilar Nick.

– Man kan inte förneka det när man vaknar på natten och tänker Ford-tankar, fortsätter Alex. Skämt åsido så är vi väldigt fästa vid James. Han var med när vi turnerade i Australien och hörde då ett par av våra nya låtar. Eftersom det fortfarande kändes som att det saknades några pusselbitar på den planerade skivan var Ford ett självklart val.

Alltså blev produktionen delad mellan Ford och Homme och inspelningen blev därför en förlängd process. Alex påpekar upprepade gånger att de starka riffen och det psykedeliska soundet kom från ökensessionerna. Kanske vill han redan från början kasta undan eventuella spekulationer om att skivan skulle ha identitetsproblem eller för starka influenser. Groove har fått lyssna på låtarna i förväg och har inga sådana tvivel. Tvärtom! Det nya materialet, om än annorlunda och vågat, är definitivt sammanhängande. Både inspelningsplatserna och producenterna har haft inflytande men det finns en klar Arctic Monkeys-identitet.

– Det vi gjorde i öknen satte humöret på skivan så det var egentligen bara att slutföra vad vi började där, utvecklar Alex. Det är ett mer gitarrbaserat album än dom tidigare, med gitarrsolon på dom

flesta låtar. Dessa var uppmuntrade av Josh Homme. Vi spenderade längre tid än vanligt på inspelningen under hans handledning, men blev inte trampade på tårna. Ibland behöver man någons åsikt när man inte är säker på vart något är på väg.

ARCTIC MONKEYS MEDLEMMAR har spenderat tid på olika projekt men har inte varit på radarn som ett band sedan 2007. Detta ändrades i och med deras januariturné i Nya Zeeland och Australien. *Humbug* har de jobbat med tillsammans sedan mitten av 2008.

– Vi gjorde det andra albumet *Favourite worst nightmare* på väldigt kort tid, och ville då mest ömsa skinn efter debu-

talbumet. Under den här tiden tog Nick över efter basisten Andy Nicholson. Vi ville demonstrera för oss själva och för publiken att vi hade mer att komma med än *Whatever people say I am, that's what I'm not*. Det var rätt för oss då men denna gången kände vi att vi ville ta mer tid på oss och reflektera över låtarna. Därför är detta album mer genomtänkt med en djupare tankeprocess än det förra. Och vi hade väldigt roligt under inspelningstiden. Egentligen hade vi velat ha en månad till i New York, erkänner Alex.

Frontmannen och låtförfattarens texter har varit igenkännbara genom den poetiska, lågmälda tonen och de sociala

GUY AROCH

kommentarerna. På detta album har han överträffat sig själv med historier och analogier med överjordiska teman. De är obskyrare och har en känsla av ökenödslighet, likt en sandstorm som trasslat in sig i en bisarr drömkarusell.

– Texterna skrevs när vi var på turné 2007. Vi sov inte så mycket, vaknade upp vid fyra på morgonen och skrev massor för att kunna somna om. Det var inte som att ”åh det här är en jättebra idé”, med diktafonen klar under kudden, utan hade ett mer avkopplat förlopp. Alla tankar som inte fick plats i mitt huvud fick komma ut under dom nätterna. En del av dom andra texterna var mindre improviserade, berättar Alex och kisar.

INNAN ALBUMET SLÄPPS i Sverige den 26:e augusti kan fansen höra de nya låtarna när bandet spelar på Way Out West. Så vad tycker the monkeys om Sverige och finns det ytterligare en monkey i bagaget?

– Vi har varit i Sverige ett par gånger nu och gillar det verkligen! Det är märkligt att det inte blir mörkt förrän typ två på morgonen och att alla är så långa och vackra. Det får oss att känna oss lite underlägsna, avslöjar Nick.

– Vår vän Mr John Ashton kommer att hjälpa till på keyboard när vi spelar live, förklarar Alex.

– Det är mycket mer orgel och liknande på albumet, man kan ju inte utesluta det från livespelningarna, tillägger Nick.

John är en mycket bra musiker som även spelar ihop med The Last Shadow Puppets. Han brukade vara vår ljudsnubbe men han är mycket lyckligare på scen.

Arctic Monkeys snabba väg in i musikbranschen kan delvis spåras till fansidor och hemmagjorda demos som styrde förbi skivbolag och den traditionella säljtigen. Jag börjar ställa en fråga om vad de tycker om olaglig nedladdning när Nick avbryter.

– Åh *dom* piraterna, jag trodde du menade vad som har hänt på havet nyligen med pirater, brister han ut och småskrattar. Jag tycker att om folk vill ladda ner så är det okej. Vi får väl skaffa oss sponsorer från Yorkshire Tea eller något,

skaffa pengar på den vägen, eller sälja Arctic Monkeys-produkter. Dom som laddar ner har antagligen inte pengar att köpa musiken för. När jag var fattig student brukade jag låna album av kompisar och kopiera dom, så jag förstår.

ARCTIC MONKEYS HAR GÅTT från att ha flugit in i popbranschen med den digitala åldern till hjälp som spinkiga ynglingar till att nu testa rockbyxor och vara huvudband på sommarens arenor. Som avslutning ger jag en mening från låten *Pretty visitors*: ”What came first, the chicken or the dickhead?”

Smaka på den!

JULIA DINOME

HEADSTOMP PRESENTERAR STOLT:

AneBrun

SKETCHES TOUR 2009

SUPPORT:

REBEKKA KARIJORD & JENNIE ABRAHAMSON

25 SEPTEMBER
BABEL, MALMÖ

26 SEPTEMBER
JÖNKÖPINGS TEATER, JÖNKÖPING

2 OKTOBER
KONSERTHUSET, ÖREBRO

3 OKTOBER
KONSERT & KONGRESS, LINKÖPING

4 OKTOBER
LORENSBERGSTEATERN, GÖTEBORG

17 OKTOBER
ROCKEFELLER, OSLO (NO)

28 OKTOBER
CIRKUS, STOCKHOLM

4 NOVEMBER
LILLE VEGA, KÖPENHAMN (DK)

5 NOVEMBER
MUSIKHUSET, ARHUS (DK)

FLER AKTUELLA KONSERTER PÅ
WWW.HEADSTOMP.COM

headstomp
productions

M E W

Danmarks hetaste band

Den danska musikscenen har aldrig mått bättre. Det säger Jonas Bjerre, sångare och gitarrist i det danska alternativa drömrockbandet Mew några timmar innan de går på scen på Roskildefestivalen, festivalen de är uppväxta på.

– **DEN DANSKA MUSIKSCENEN** har växt så mycket dom senaste åren. Det är någonting som är bra med globaliseringen och krisen inom musikindustrin. Folk kan inte tjäna så mycket pengar som dom är vana vid men dom bryr sig inte, dom gör musik ändå. Artisterna kommer alltid att jobba på, precis som folk som går till sju-till-fyra-jobb, säger Jonas Bjerre där han sitter i en arbetarcontainer backstage och ger intervjuer.

– Jag kommer ihåg i gymnasiet, när ett nytt band kom sa man alltid att dom nästan lät som något annat band. Nu finns det band i Danmark som har ett mer unikt sound.

Han har på sig grå jeans och blå tröja med en brun cardigan över och det är som om ett stort lugn vilar över honom. Han känns jordnära och stabil och inte alls lika svävande och drömsk som uppe på scen. Det är som magi åt båda hållen.

Det känns fortfarande som att Mew spelar i en egen genre. Kanske är det Jonas Bjerres ljusa speciella sångröst som gör att inga jämförelser känns rättvisa. Det skulle vara Sigur Rós i så fall. På

scen liknar stämningarna varandra och känslan av att som åskådare vara inne i en dröm, men att samtidigt veta att det är just en dröm och på det sättet känna sig distanserad, är densamma.

Den visuella känslan förstärks med filmsekvenser i bakgrunden. Jonas Bjerre brukar göra animationerna, men den här gången har de fått extra hjälp från några musikvideokillar.

– Det har varit lite strul med tekniken och vi har inte hunnit testa dom än. Men jag tror att dom ska fungera ikväll. Annars får vi köra utan, vi får se, säger Jonas Bjerre utan att visa några bekymmersrynkor i pannan.

Det är två år sedan de turnerade senast och nu har de precis inlett en världsomfattande turné som support till Nine Inch Nails blandat med festivalspelningar. Bland annat ska de besöka Storsjöyan, inget lätt namn att uttala för en dansk.

– Det känns toppen samtidigt som det är konstigt att vara ute på turné igen, det var ett tag sedan.

Den 25 augusti släpper de sitt femte album *No more stories are told today*

I'm sorry they washed away. No more stories the world is grey I'm tired let's wash away. Första albumet med tre medlemmar istället för fyra. År 2006 lämnade basisten Johan bandet då han skulle bli pappa. Redan då stod det klart att han inte skulle ersättas med någon ny medlem. Det skulle bli konstigt då bandmedlemmarna är uppvuxna tillsammans och delar många minnen. Men vanan finns redan där, bandet har hunnit turnera en del sedan avhoppet.

– Han hade också utvecklats annorlunda musikaliskt än oss andra och startade ett nytt band med sin flickvän, som heter The Storm och är mer mörk rock, säger Jonas Bjerre.

Jonas berättar att det nya albumet är annorlunda, precis som alla Mews album. Förra skivan var väldigt mörk och nu ville de göra något varmare. Men texterna är fortfarande en mix av ljus och mörkt.

– Den nya skivan är den mest funkiga. Inte funk som i James Brown, men funk på vårt sätt.

Mew fick sitt genombrott år 2003 då de slog i England. Med det följde en bro över till Danmark där de tidigare bara varit ett obskyrt undergroundband, enligt Jonas själv.

– Jag är skeptisk till "local management". I Danmark finns det många som säger att dom är managers och vill göra karriär i USA, men jag tycker att dom borde fokusera på Skandinavien och låta någon annan ta hand om USA. Jag tror att det är annorlunda i Sverige eftersom ni har en så lång historia av musikexport. Ni har haft så många lyckade band och ni har riktigt bra managers i Sverige. Dom är mer professionella. Vi är lite mer kaotiska här, säger han och skrattar.

Jonas Bjerre tycker inte att det är någon fördel att komma från ett land som Danmark, som inte har en stor musikexport.

– När vi spelar i USA tror jag inte att dom bryr sig om att vi kommer från ett konstigt land i Europa. Det är musiken som är det viktiga. Jag vill gärna att folk ska tycka att vi är exotiska.

Själv lyssnar han på flera danska band, till exempel postrockbandet Symptomes, Queen United och Oh No Ono, som han önskar att han hade hunnit se på festivalen och som stundtals påminner lite om Mew.

– Det finns många postrockband i Danmark men också många intressanta popband. Men inte alls som ni har det i Sverige där många band kommer ut i England och USA. När vi kom ut hade vi kontrakt i England och nu har vi kontrakt i USA. Det är inte alls särskilt vanligt för ett danskt rockband, säger Jonas Bjerre som trivs med att nu ligga på Sony.

Att sjunga på danska har aldrig varit något alternativ för Mew. De gick i en internationell skola, lärde sig engelska snabbt och lyssnade på engelska band och det kändes mest naturligt att sjunga på engelska. Men Jonas Bjerre säger att det fanns en period då väldigt många band som sjöng på danska och att det fortfarande finns många, även om de är färre än förut.

– Jag tycker att danska kan vara ett vackert språk om rätt person talar det. Dom flesta som sjunger på danska gör det inte bra. Men dom få som gör det bra gör det helt fantastiskt.

Några timmar senare är kön till scenen lång. Bakom scenen sitter Jonas Bjerre och hans bandkompisar och tar ett glas vin och Jonas värmer upp med andningsövningar. Sedan skriker de ett magiskt ord till varandra och går ut på scen.

Filmsekvenserna fungerar. Alienliknande dansande dockor syns i bakgrunden och delar av bandet bär liknande masker när en låt från nya skivan spelas. *Special* från nya EP:n spelas inför en skönsjungande publik. Annars är de återhållsamma med de nya låtarna, men publiken har inget emot att de firar av klassiker som *Am I wry?*, *No* och *Snowbrigade* istället. Jonas Bjerre har samma kläder på sig som under intervjun frånsett att han har bytt färg på t-shirten från blå till röd. Trots scennärvaron och hans ickeimage känns han onåbar uppe på scen.

CAMILLA KÄCK

[INGENTING]

HENRIK MÅRTENSSON

Mellan frälsning och undergång

Med hjälp av Gud, Skåne, Jari Haapalainen och en Brainpoolmedlem har [ingenting] bytt handklapp och lo-fi mot en mer bombastisk ljudbild och ödesmättad stämning.

EFTER TVÅ SMÅSKALIGARE albumproduktioner utan egentlig producent ville [ingenting] göra något annat. De repade som besatta och spelade in en demo på rekordtid; det blev 18 låtar på en dag. Sen plockade de upp telefonen och ringde en gammal idol och frågade om han ville producera. Det ville Jari Haapalainen.

– Jari var ett ganska självklart val från början, dels eftersom vi alla gillar Bear Quartet men även eftersom vi hyser en sån respekt för vad Jari står för och det han gjort. Vi ville ha nån där vi kände att vi kunde lita på den personen till 100 procent, och där vi gör vårt och han sköter sitt. Det var viktigast för oss, säger trummisen Mattias Bergqvist.

När Jari väl tackat ja dröjde det inte länge förrän bandet var på väg ner till Skåne och Brainpoolmedlemmen Christoffer Lundqvists smält legendariska studio i Vallarum, där bland annat Per Gessles tre senaste skivor spelats in.

– Det var jävligt skönt att kunna komma bort från Stockholm och spela in den här gången. Komma bort från Söder och alla distraktioner. Sen räckte bara budgeten till tre dagar där nere, men Christoffer gick runt där som nån slags professor som har koll på allt. Både han och Jari fattade direkt vad vi ville göra, så det gick väldigt snabbt och smärtfritt.

Nya skivan *Tombhet, idel tombhet* som alltså avlats fram under Christoffer Lundqvists och Jari Haapalainen bestämda men förstående händer, rör sig i ett annat ljudlandskap än föregångarna. Christopher Sanders stämman har pole-rats och arrangemangen är svulstigare och mer precisa. Indieopens distade gitarrer och experimenterande har fått lämna plats för en mer välproducerad gitarrop. Något som Mattias tror beror bland annat på att de anlitar en professionell producent den här gången.

– Alltså vi har ju inte kunnat få till den här typen av sound tidigare. Nu har vi arbetat med personer som har som jobb att producera musik och då blir det nog lätt lite större och bättre helt enkelt. Vi har aldrig velat vara ett lo-fi-band på det viset. Jag lyssnade på vår första skiva i veckan och jag tycker den låter grymt också, fast på sitt sätt. Men det var ändå några år sen och det känns inte som om vi skulle kunna låta på något annat sätt just nu än som vi gör på nya skivan.

Även textmässigt har man bytt terräng. Där den förra skivan hade en nostalgisk längtan över sig kan *Tombhet, idel tombhet* snarast beskrivas som en kronologisk resa från frälsning till undergång, med Gud som följeslagare – från första spårets lovsång *Hallelujah!* till domedagsprofetian i sista låten *Låt floden komma*.

– Visst finns det en viss röd tråd i skivan, kronologin är genomtänkt och det är ingen slump att låtarna ligger som

dom gör. Sen tycker jag det är underbart om vår musik kan få folk att fundera och göra egna tolkningar. Gudstematiken kan jag inte säga så mycket om egentligen, framförallt handlar väl låtarna om nuet, om hur det är att leva idag liksom.

Så här i efterhand kan man väl konstatera att ert val av bandnamn faktiskt hamnade i fokus istället för som det var tänkt, att lämna plats åt musiken?

– Ja, vi gjorde väl totalt fel där helt enkelt, haha. Det som det resulterat i är väl att folk har fått vara lustiga och att vi har svårt att turnera i Norge. Där finns ett ganska stort hårdrocksband som heter Ingenting. De mailade vårt bolag Labrador om att vi måste byta namn eftersom dom äger rättigheten att heta Ingenting i Norden eller nåt sånt. Vårt svar blev då så klart att medan de heter Ingenting så heter vi faktiskt ingenting, och dessutom inom klamrar. Dom godtog det.

ANDREAS BÄCKMAN

LISTEN TO THE WORLD!

**MUSIK OCH LJUDKONSTFESTIVAL
VÄSTSVERIGE 24 SEPT - 4 OKT**

The Drone People | Rhys Chatham (us) | Sleep
Archive (de) | Shackleton (uk) | KROUMATA |
PHILIP JECK (uk) | Gageego! | tuuune-in.com +
Expop! studio Kokokaka | GSO | Dånk! | Musique
Mixte/GRAME (fr) | ATHELAS (dk) | 2nd European
Competition for Live Electronic
Music | iDEAL RHYTHM RITUAL!

www.listentotheworld.se

Trångt framför scenen?

Det gillar vi! Men i andra sammanhang är trängsel och hög puls inte lika positivt. Inte när kycklingar, grisar, hönor och andra djur står tätt sammanpackade i djurfabriker, under långa djurtransporter och på slakterier.

Tycker du precis som vi att vårt sätt att behandla djur är helt uppåt väggarna? Vill du vara med och förändra djurens situation? Stöd vårt arbete – bli Djurfadder! Anmäl dig på www.djurensratt.se/StodOss, du får en present som tack.

Läs mer om vårt
arbete för djuren på
www.djurensratt.se

WILCO – Wilco (the album)

"... för andra gången under mina nio år på Nöjesguiden önskar jag att det fanns ytterligare ett betygssteg."

– Nöjesguiden

8/10

"... sin mest inspirerade skiva sedan 'Yankee Hotel Foxtrot'."

– Sonic

GGGG

"... ett lättsamt, opretentiöst men gediget verk."

– Groove

Köp albumet idag hos Bengans!

BENGANS.SE

De aktuella skivorna köper du hos:
Bengans Göteborg, Stigbergstorget 1 • Bengans Stockholm, Drottningatan 20
Bengans Barkarby • eller på www.bengans.se

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se, tel: 077-1707070 samt alla Ticnet- och ATG-ombud. Vill du ha vårt nyhetsbrev? Registrera dig på: www.aeglive.se

Missförstådd jazzsångare

Den andra september är mannen med rösten tillbaka. Den här gången går han till botten med en dröm. Efter många om och men lyckas Grooves Kristian Gidlund till slut träffa Magnus Carlson för att genast konstatera att han aldrig varit borta.

MAGNUS CARLSON ÄR EN MAN som trivs. Inte bara som flaggskeppet i Weeping Willows armada, på Söderstadion, som överstepräst i det anglofiliska tempel Bangers 'n Mash, utan också som musikalisk kollaboratör med exakt hur många artister som helst. Han står för en produktivitet som får kollegor i branschen att rodna av hedonism.

Dessutom är han förälder. Därför är det inte konstigt att det tar oss nästan två månader innan vi hittar lämplig tid och plats att ses. Att kalla Magnus för en man med många järn i elden är en grav underdrift.

Aldrig hört talas om utbrändhet?

– Nja. Jag gör faktiskt bara det jag vill. Det är lyxigt. Samtidigt finns det mycket jag tackar nej till. För mig är det viktigt att kunna stå för allt jag gör.

Lyckas du stanna upp och känna tacksamhet för det du gör?

– Det gör jag hela tiden. Jag är glad för det jag har. Känner ödmjukhet inför livet. Jag brukar tänka att det man gör

för andra gör man för sig själv. Men... det är inte alltid man orkar leva efter det. Men man försöker, säger han och vrider på sig. Det kan bli så högrivande att tala om sina goda sidor.

Dina dåliga sidor då, är det bekvämare att prata om dem?

– Nej. Dom vill man bara förbättra.

Så är det väl. Men om lyckan vänder i morgon. Är fabriksgolvet den värsta mardrömmen?

– Nu känner jag inte så. Men för ungefär ett år sen... kom jag in i en svacka. Det hade med skivbranschen och allt att göra. Jag har försörjt mig på musik sen 1997 och jag såg hur branschen förändrades och började undra om det var värt det. Men vad skulle jag göra istället? Jag har ingen utbildning. Sätta mig i kassan på Konsum? Det skulle kännas knepigt.

Ja, du har ju varit med när branschen mått riktigt bra och nu under kölhalningen.

– Visst finns det skillnader. Förr turnerade man för att göra reklam för skivan. Nu gör man en skiva för att turnera och

därför få ihop till brödfödan. Sen kan jag som skivsamlare tycka att det är tråkigt att en fil på datorn ska ersätta det klassiska albumet. Men man kan inte sitta och gnälla över det.

Och Magnus Carlson är ingen gnällspik. Tvärtom. Han är en ödmjuk man som är lika taktisk som han är spontan och som i höst dyker upp i en ny skepnad, med skivan *Magnus Carlson & the Moon Ray Quintet* på legendariska etiketten Blue Note. Processen med det kommande albumet började med ett oväntat närmande. Kjell Andersson, A&R på EMI, skickade på tidlöst manér ett brev med en fråga om intresset av att spela in en jazzplatta. Magnus kände sig mer än lovligt bönhörd.

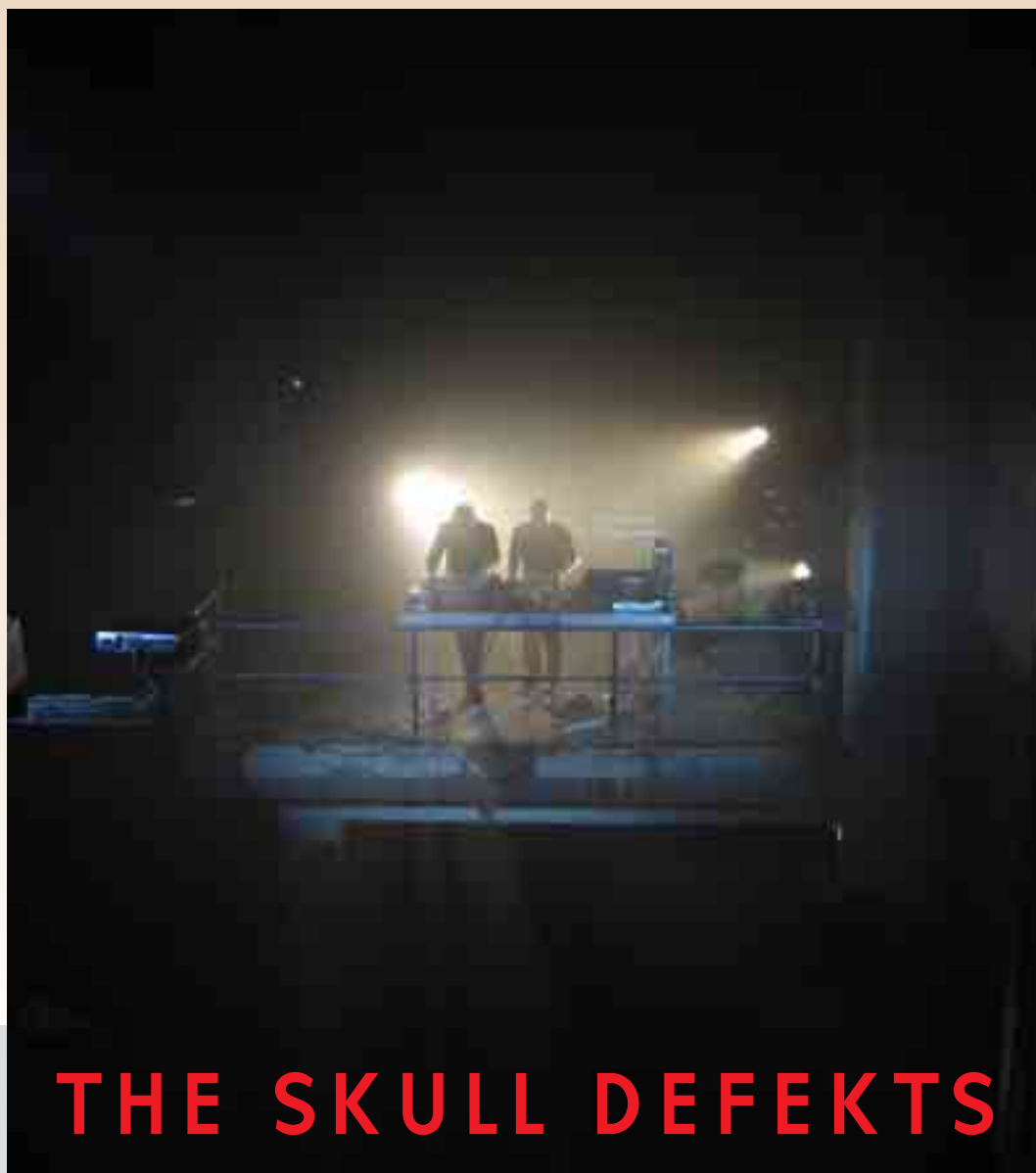
– Jag ska erkänna att jag många gånger känt mig missförstådd. Jag är ingen rocksångare. Idén med jazz hade jag burit med mig länge och så plötsligt dök det där erbjudandet upp. Det kändes som om Kjell verkligen förstod mig. Vi satte oss ned, funderade på låtar och till slut

fick Goran Kajfes, Sveriges främsta inom genren, komma med sin åsikt innan han började arrangera låtarna. Det här är en skiva som jag är fruktansvärt stolt över. Vill du höra?

Svaret är givet och i den okristliga värmen lämnar vi den gröna oasen mitt i Stockholmslarmet. Efter ett par minuter är vi framme vid Magnus lägenhet. Skivan sätts på. Ljud från högtalarna. Värme framförd som om det gällde livet och överst en oslagbar röst. Skivans elva spår omfattar allt från Paul Wellers *You do something to me*, ”den vet jag att han kommer älska”, en klubbig *Sea lion woman* till *Willow weep for me*, den första låten Magnus kände att han ville ha med på skivan.

– Det sista jag ville var att göra en skiva med en massa standards. Det lyckades jag undvika. Däremot tror jag att musikerna tycker sig ha gjort en popplatta. Det tycker inte jag. Jag har gjort en jazzplatta. Och nu vill jag göra en till.

KRISTIAN GIDLUND

HENRIK STRÖMBERG

THE SKULL DEFEKTS

Norberg Festival, 090801

GGGG

Stämningen i luften: Muller.

Norbergfestivalen äger rum ovanpå en vattenfylld gruva i Bergslagen. Scenerna är Kraftwerk (techno i kraftcentralen bredvid gruvan), Club 303 (breakcore, dubstep, acid), 8-bit room (chiptunes) och Teatermaskinen (spoken word och industri-noise). Men flaggskeppet är Mimerlaven inne i gruvan, där malmen krossades efter den tagits upp. Denna labyrint av cement och järn har en unik atmosfär, och tillika ett väldigt långt naturligt reverb, vilket gör det väldigt svårt att spela rytmisk musik. Det ekar för mycket, helt enkelt.

JONATHAN JOHANSSON

Emmabodafestivalen, 090730

GGG

Stämningen i luften: Avkopplad electrostämning.

Många har samlats framför Emmabodas skogsscen när Jonathan Johansson kliver fram med en stor vit elgitarr på magen, tätt följd av ett mindre kompband. Han är avslappnad

Efter midnatt den förste augusti (*The sun shall cease to shine*, som flyern blygsamt proklamerar) intar The Skull Defekts scenen. Bandet är vid detta tillfälle en duo bestående av Joachim Nordwall och Daniel Fagerström. Några lådor översallade med reglage och sladdar på ett bord, två män och tre vita strålkastare. Det är allt.

Muller. En basgång så djup att du blir mörkrädd. Ljudet genomsyrar industrikatedralens alla dammiga hörn, tar över din kropp – hela bröstkorgen vibrerar. Det känns som det är orkanvarning fastän det är vindstilla. Nordwall och Fagerström har satt mikrofoner på magman i planetens inre, och lett upp ljudet till oss. Men allt är inte mörker. Ljusare toner, till en början som ensamma stearinljus i en

slotsruin, mixas in och adderar mer hoppfulla dimensioner till det mörka dronet.

Efter en halvtimme är det slut, ljudet tystnar och Nordwall och Fagerström skakar hand med varandra. Här är det inte tal om att spela en låt till, att bli inropade för extraspår. The Skull Defekts har uppfört ett verk i Mimerlaven, och det står för sig själv. Jag hade å ena sidan gärna sett ett längre uppträdande, men å andra sidan hade inte verket i sig kunnat vara mycket längre. En paradox.

Sedan blir det rejäl kulturkrock när Blood Ov Thee Christ spelar direkt efter i Teatermaskinen. Man vet att det är ett uppträdande på ett helt annat plan när sångaren börjar veva omkring med en bänk bland publiken.

HENRIK STRÖMBERG

klädd i ett vitt linne och en liten mössa på huvudet. Kompisarna i bandet är även de stilmedvetet laidback med oversizetöj och smala jeans. Majoriteten av publiken ser ut att bestå av hippa och moderna Cheap Monday-kids. Den trognare skaran står precis framför scen, medan resten sitter och softar i eftermiddagssolen. Detta är verkligheten electromusik att sitta bakåtlutad i gräset och bara slappna av till. Bandet är hela tiden tajt och ljudet är perfekt. Låtarna präglas av

sköna beats och fina syntslingsor. Varje låt har sin återkommande syntmelodi och överlag är de lika bra allihop. Ingen låt sticker ut ur mängden, men alla funk.

På Johanssons högra sida står en kille som spelar lite allt möjligt, bland annat olika typer av electrotrommor med spännande ljud. Detta ger lite variation i det annars ganska enformiga materialet. Men samtidigt kräver inte stämningen så mycket mer än lugn electropop, utan folk sitter och diggar som

omväxling till sina annars så hetsiga festival-liv.

I försnacket till *En hand i himlen* berättar Jonathan Johansson på charmig skånska en anekdot om hur han blev nekad att komma in på ett av Spy Bars VIP-rum, samtidigt som han kunde höra högtalarna spela hans radiohit i nämnda VIP-rum. Till skillnad från andra nybörjare med en enda hit i bagaget jublas eller applåderas det inte mer åt *En hand i himlen* än åt de andra låtarna. Uppenbarligen är alltså inte Jonathan Johansson en svensk one hit wonder-kille i mängden, vilket jag och antagligen många med mig tidigare antagit. Publiken stannar godtroget kvar efter hiten och lyssnar till spelningens officiellt sista låt, vilken är en elektronisk ballad.

Därefter går Johansson med band av scen, och eftersom festivaler har inbokade konserttider måste artisterna planera sina extranummer väl. Detta har tydligen bandet gjort och de låter sig applåderas tillbaka av Weekday-publiken. I det här läget har jag helt börjat ledsna på den lugna spelningen, men väntar ändå lydigt på vad Johansson har att erbjuda. Och oerhört skickligt parerar han min misstro genom att dra igång en helt magnifik cover på Bruce Springsteen klassiska *Dancing in the dark*. Bandets ljudbild och Jonathan Johanssons röst är som gjuten för en 80-talscover. Och mer än ett extranummer blir det inte vilket känns alldeles perfekt. Ett bra avslut är som bekant ett strategiskt smart grepp om man vill få åhörarna att gå ifrån med ett leende på läpparna.

I övrigt gör inte Jonathan Johansson särskilt mycket väsen av sig. Inte mycket mellan-snack, vilket kanske är naturligt på ett dyggt halvtimmesgig, men ändå. Annars en skön electrospejning som inte utger sig för att vara något annat än just en skön electrospejning. Publiken har fattat vinken och kan i lugn och ro koppla av över en öl i skogsbrynet.

RASMUS BLOM

LOVE IS ALL

Parken, 090731

GGG

Stämningen i luften: Känslan av avspänd luxuös återträff

Att lyssna på Love Is All är som att lyssna på en best of-skiva med Gang Of Four, men med en skrikig dam längst fram. Denna Gbg-kvintett har tagit det bästa från Leeds-hjältarnas marxistiska postpunk och gett den en extra välfärdstvist. En sorts bekäm Svensson Svensson-estetik lyser igenom i texttrader som handlar om vad man ska göra av all sin fritid i en välfärdsstat, hur en lyxkryssning kan te sig, om livet i sus och dus och om fester som aldrig tar slut.

Rent symboliskt torde musiken fungera alldeles utmärkt i de finare salongerna på Avenyklubben Parken – som en krock mellan svartklubbspunk och exklusiv inredning. Men när man står där och ser ett band som har gått och blivit så oerhört tajta och sanslöst proffsiga på scen, börjar den konservativa gubben i en att grymta. Han vill ha mer svett, rätt vitt ljus och sprakande högtalare. Han vill ha helheten och inte bara bandet och han skulle antagligen varit så mycket mer nöjd om han sett Love Is All på någon bortglömd pub i Texas. Eller varför inte som sista akt i Hultsfredsfestivalens Teaterlada.

Den här kvällen lyfter det liksom inte även om det låter och ser hur bra ut som helst. Det går till den grad att sångerskan Josephine Olausson ber den försynta publiken att ta några steg fram för att i alla fall komma fysiskt närmare. Vi lyder pliktskyldigt och lyssnar vidare för vi är här för bandet och inget annat.

NYHET!

Factotum Performance från Italienska Voice Systems är ett lätt och smidigt allt-i ett PA som du rullar med dig som en resväska. Inbyggd mixer med effekter. Högsta europeiska kvalitet, byggt i Italien. Långslagit 10-tums element i subben som har hela 250W RMS slutsteg. 2 st 80W RMS toppar. Stativ ingår ej. Måste höras!

12.895:-

JJ LABS BMD950 Pro

Fett sound och inga problem med rundgång

995:-

Dynamisk stormembransmik för sång, blås, baskagge, munspel mm. Gärna på öppet köp!

Minsta trumsetet!

Hit'n Cajón

Kan ersätta ett helt trumset på små scener och i studion. Hit'nDrum Cajón är svensktillverkad och håller mycket bra kvalitet för priset. Rejäl seajarmekanik, gummifötter & mkt bra resonans. Nya modellen är snyggt svartlackerad!

1.295:-

JJ LABS ND6000

2-pack 995:-

Låter bäst av alla vokalmikar i den här prisklassen - jämför med t.ex. SM58. ND6000 har blivit en rejäl succé - över 4.000 sålda under de senaste åren. nDymiumteknik = hög output, inga rundgångsproblem.

Lackade björkstommar

Pearl VBX925S

D900 trumstol på köpet (1.009:-)

Rek. 12.859:-

11.295:-

PRO TOOLS

KOLLA MED EXPERTERNA

DSI MOPHO En analog, monofonisk röst från Prophet 08 i kompakt format, två extra sub-oscillatorer (en per oscillator) & audio in för processering av externa ljudkällor, och mycket mer!

3.995:-

JJlabs DMS7W set med 7 st trummikar

2.395:-

JJ LABS BMC2

En snygg, definierad diskant som passar för studioinspelning, stort frekvensomfång och en låg prislapp. Den här modellen är en storsäljare som tål att jämföras med betydligt dyrare modeller från andra tillverkare.

795:-

Vår mest prisvärda stormembransmik!

Ukulele Mahalo U30 240:-/st - gigbag ingår!

6-pack 1.195:-

USB Controller Keyboard

Svensk brux!

1.295:-

JJlabs KS49B-USB har fler controllers än du behöver samt 49-tangenter. Plug&Play, XP/Vista/MAC.

Gitarprocessor + USB-interface

83 modelleringar, Lexicon® reverb, 20 sek Looper, 60 trumkomp att öva till eller köra trubadur med.

DIGITECH RP155

Enkel att sköta! 100 Presets. USB, inbyggd stämapparat, kolla jam.se

1.150:-

CLIVE®

~~5.495:-~~

3.995:-

Sanctus M400TBK Flammig lönn topp i transparent svart. Toppklass - nu på REA!

EAGLE Flash BB Black

3.995:-

En kanonmodell som vi tagit in igen på allmän begäran. Äkta Eagle humuckers med bra klös - ingen problem med rundgång. Rätt och trevlig, ingen ryggnäckare!

Swedish Design - Korean Craftmanship!

ESI U46 XL

Ljudkort med 4 in / 6 ut, mic-preamp m 48V, hörlursutgång. Fungerar att spela in på 4 kanaler samtidigt. Hi-z ingång för t.ex gitarr. Har även 5.1 setup för surroundljud. Internt DirectWire för inspelning av signaler från en enhet till en annan. USB 2.0. Win XP/Vista, Mac OS X. Inkl Steinberg Cubase LE4.

1.595:-

BÄSTA STÄMMAREN!

Även 7-strängad gura och 5-6 strängad bas, snabbläge för blixtnabb stämning + kromatisk. Har både kontaktmik och akustisk mik för att kunna stämma alla typer av instrument. Även för dig som kör nerstämt i flera steg!

JJlabs AT-320B

Nya favoriten! 195:-

H4n HANDY RECORDER

Handhållen inspelning 1GB minneskort ingår. Överföring till dator med USB 2.0. Cubase LE4 ingår också! H4:n kan dubbla som ljudkort! Kolla in allt på jam.se!

Nya modellen från ZOOM 3.590:-

ESI nEar05 eXperience. Våra favoriter bland aktiva studiomonitorer. Pris/par.

2.495:-

~~3.150:-~~

Tanglewood TW15ASM

5.695:-

Helt igenom tillverkad av fin solid mahogny, hals, sidor, botten och topp. Blank finish, lyxig känsla och ton.

Focusrite Saffire LE

Firewirekort med ultralåg latency. 6 in, 8 ut inkl S/PDIF. Omfattande medlysnings- och in/ut-kontrollfunktioner ger dig massor av möjligheter. Vi på JAM har sålt över 500 Saffire LE. Pris inkl Saffire Plug-In Suite + Ableton Live Lite mm. Rek. 3.995:-

Specialdeal! 2.595:-

Prova nya Vox VT30 på JAM!

Modelingteknik - alla typer av elgitarssound!

2.995:-

ORLA KX10

Italiensksdesignat keyboard med 260 styles och 485 sounds - kolla specifikationen. Låter kanonbra - kostar inte skjortan. 61 anslagskänsliga tangenter, 485 olika sounds, 64 toners polyfoni. Kolla jam.se!

5.995:-

Jam www.jam.se

Stockholm - Göteborg - Malmö
Linköping - Skellefteå - Örebro

Webshop: www.jam.se
14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

SKIVOR

THE 69 EYES

Back in blood
NUCLEAR BLAST/ADA

GG

Finlands svar på Samhain är tillbaka med sitt nionde studioalbum. Att inte mycket förändrats var inte svårtippat och samtidigt är det däri bandets styrka ligger. Den horrometal bandet förvaltat från Alice Cooper och gjort till sin egen ligger fortfarande den varm om hjärtat och den utförs på ett oerhört mycket smartare sätt än, säg, landsmännen i chock-rockande Lordi. Att det lätt kan dras paralleller till både Danzig och AC/DC kan på det stora hela ligga dem i fatet, men på *Back in blood* märks en gnista som markerar eget anslag.

I hittiga *Dead n' gone* hittar bandet tillbaka till forntida dagar där 1992 års debutalbum *Bump 'n' grind* visade på stor spelglädje, en glädje som försvann någonstans runt sekel-skiftet. Nämda eufori håller visserligen inte i sig genom hela *Back in blood* heller, men en upprykning är det oavsett.

JONAS APPELQVIST

ARCTIC MONKEYS

Humbug
DOMINO/PLAYGROUND

GGG

Borta är den ungdomliga naivitet Sheffield-slyngarna slog igenom med och en ny sida visas upp på detta tredje album. En mogen sida. En sida jag faktiskt inte trodde fanns hos bandet. Att jag hela tiden haft mina tvivel gentemot Arctic Monkeys är något jag nu får äta upp, då detta är övertygande bra.

Myspacehajpen är sedan länge glömd och *Humbug* spår på det faktumet. Riffbase-rad indiepop med Doors som huvudsakliga influenser, låter det intressant? Nä jag vet, men i detta fall fungerar det. Det är en homogen platta britternas älsklingsband bjuder på och i samråd med producenten Josh Homme hittar de rätt recept. Det har kryddats lagom med en psykedelisk ingrediens där Beatles utgör basen.

Till skivans nackdelar hör att det finns en avsaknad av hits. Det är visserligen inte nödvändigt, men jag anar att bandet kan tappa en del tidigare fans. Att skivan inte heller håller hela vägen utan känns jämtjock framåt sista tredjedelen får också ta ner betyget en bit.

Ändå; bra gjort.

JONAS APPELQVIST

DEVENDRA BANHART

What will we be
REPRISE/WARNER

GGGG

En vis man sa (och många med mig) att Devendra Banharts senare år i musikbranschen har varit besvikelser. Förra årets samarbete med Gregory Rogove kallat Megapuss bestod av flummig humor av sämsta snitt. Och *Smokey rolls down Thunder Canyon* från 2007 var lite väl eklektisk för sitt eget bästa. En skiva som enligt Devendra bara hans mamma gillade. Plus en kille på LA Weekly.

Men nu har Devendra rakat sig. Bokstavligt talat, men även musikaliskt. Borta är all murrig utväxt. Väl vid den lena och nyrakade huden finner man de mest antikomplexa folklåtar, som får en att glutta på de tidigare verken *Cripple crow* och *Rejoicing in the hands*. Den traditionelle neohippien kan skatta sig lycklig – *What will we be* bjuder inte på några som helst överraskningar. Släng allt vad new weird America och freak folk heter i närmaste

sjö. Den här hårige killen är förbi det, eller rättare sagt före det. Tillbaka där allt började, i San Francisco 1967. Det är solblekt och självklart och alldeles, alldeles underbart.

Plattans trevande inledning kan i värsta fall skrämna iväg en och annan, men håller du ut till det tredje spåret *Baby* kan du fortsättningsvis lita sig tillbaka i harmoni. *Baby*, med sin choo choo train-lyrik och Bowies *Sound and vision*-gitarer i solot, hade kanske varit mer passande som öppningsspår. I vilket fall som helst är den upptakten till en klockren passage. I *Goin' back to the places* närmar sig Devendra John Martyn mer än någonsin. *Chin chin & muck muck* börjar jazzigt soft och går över till Devendras patenterade sydamerikanska sväng. Det finns dessutom plats för lite klassisk psych, som i *Rats*. Jag njuter i fulla drag och inser att den förlorade sonen har hittat hem igen.

DANIEL MAGNUSSON

THE BASEBALLS

Strike!
WARNER

GGG

Medlemmarna i The Baseballs sprang på varandra i en replokal i Berlin och plötsligt rullade allt på som en nylackad Cadillac. Liksom punkbandet The Vibrators har bandet gjort ett smart drag i att ta upp kända topplisteplågor och förvandla dem till rockabilly-hits. Vi får höra Katy Perrys *Hot'n cold*, Rihannas *Umbrella* vars intro för övrigt får oss att tro att det är *Sant är livet* som är på gång, Leona Lewis *Bleeding love*, Roxettes *The look* och många fler. Alla som doppade i 50-talets pomada. En låt är egentligen en ren råvara. Den kan omformas som en skulptur i lera som ännu inte stelnat.

Sammantaget blir skivan till en småfestlig coverkväll där dåtid och nutid förenas. Oavsett om man gillar låtarna i original eller inte har man lika kul som musikerna, vilka ser Elvis Presley när de tittar sig i spegeln, eller snarare önskar att det vore så. De ägnar sig åt svängig stämsång och träffar rätt i såväl toner som stil och känsla. Ändå blir hela konceptet för oseriöst. Att tränga in låtar i kläder de inte är skapta för blir löjväckande i längden. Jag vill höra hur The Baseballs låter när de inte jobbar under cover.

MATHILDA DAHLGREN

BEARFOOT

Doors and windows
COMPASS/ROOTS

GGG

De gör egentligen bara ett enda fel. Ger sig på Beatles slagdänga *Don't let me down*. Det är mer än svårt att giuta liv i en så pass uttjädat låt och Bearfoot lyckas inte förnya den eller göra den till sin egen. Men i övrigt visar sig gruppen på styla linan.

Kvintetten från Alaska har funnits i tio år och fortsätter på sitt fjärde album att leverera gnistrande akustisk musik. Även om bluegrass-musiken står i fokus låser sig bandet inte vid genren utan lånar in element från jazz, pop och country. Resultatet blir en levande och dynamisk skiva full av högklassigt material. Utom kanske Beatles-låten då.

ROBERT LAGERSTRÖM

BEHEMOTH

Evangelion
NUCLEAR BLAST/ADA

GGGG

All förhandsinfo om att detta skulle överglänsa förra släppet, mästerverket *Apostasy*, stämmer inte. Så bra är inte *Evangelion*. Å andra sidan – albumet är inte heller sämre än sin föregångare.

Första livstecknet från nya albumet var *Ov fire and the void*, som släpptes på Myspace i mitten av juni. Den låten är makalöst bra, och efter att ha hört hela albumet ett 20-tal gånger förstår jag än bättre varför den blev förstasläpp; ingen av de andra låtarna är fullt lika bra – det enkla svartmetallriffet i versen i kontrast med Nergals sångslinga har fått mig att ropa "hårdrocken lever!" hela sommaren. På albumets näst bästa, *The seed of I*, gör bandet mer ordinär extremmetall: gitarrriffet sköter melodin medan Nergals sång snarare funkar som rytmiskt stöd. Ytterligare en låt jag måste ge extra uppmärksamhet är *Daimonos* vars solopartier avslutar en perfekt metalsång.

Behemoth har som vanligt jobbat hårt med tempoväxlingar, trummor och riff. Tacka Gud för ett band som förstår fördelarna med minimalt atmosfärsjud och maximalt låtskrivande.

TORBJÖRN HALLGREN

THE BIG PINK

A brief history of love
4AD/PLAYGROUND

GGGG

Britter som växt upp under kolbruna förhållanden gör elektrisk musik med ena kängan i rock och den i pop. Kan vara avlägsna släktingar till Glasvegas men det vill de förmodligen aldrig erkänna. Skymningen lägger sig som en varm filt över *A brief history of love* som stundtals är så vacker att morgonljuset tränger igenom solglasögonen.

Kommer bli den bästa spelningen på hela Way Out West. Så är det bara.

PER LUNDBERG GB

BRING THE WAR HOME

Rejoice
EGENDISTRIBUERAD

GGGG

Bring The War Home är Peter Dolvings projekt vid sidan om The Haunted och det är värt varenda sekund av din tid. Det är Fugazi, tidiga Afghan Whigs blandat med en skör popkänsla och stor del melankoli och ett väldigt befriande nytänkande. Bring The War Home tar inga genvägar. De har gjort en oberäknelig, kantig och egensinnig skiva med nerverna på utsidan och i mitten ett stort sårat dunkande hjärta.

Det känns väldigt genomtänkt och låtarna tar hela tiden svängar man inte väntade sig. Att varannan låt är mjuk och varannan hård framstår som ett genidrag. *Communion* är en helt fantastisk låt med dämpade gitarer och återhållen sång som exploderar i skivans vas-saste refräng. *Crow king* stampar och ranglar fram med ringande gitarer och en spottande och fräsande Dolving över en pumpande bas.

Rejoice är något så ovanligt som en skiva som tar lyssnaren på resa, kanske inte från A till B, utan mer från C till A och sen till M och kanske T. Det märks att det finns en tanke bakom allt och att bandet verkligen brinner för det de gör och bara det är värt priset för en CD.

MATHIAS SKEPPSTEDT

THE CAVE SINGERS

Welcome joy
MATADOR/PLAYGROUND

GGGG

The Cave Singers debutplatta *Invitation songs* var en charmig sak som innehöll en blandning av blues och country på det där chosefria, enkla sättet som Violent Femmes i vissa stunder kunde göra som ingen annan efter dem. Med berättelser och betraktelser som ofta slingrade sig kring en monoton gitarrfas och/eller en monoton trumma, ett relativt naket och rättframt uttryck. Jag gillade bitar av det riktigt mycket.

Uppföljaren följer samma mönster, med undantaget att det lite opolerade uttrycket

BRENDAN BENSON

My old, familiar friend
BONNIERAMIGO

GGGG

Jag slogs medvetlös av Brendan Bensons debut *One Mississippi* för mer än tio år sen. Av energin, av de klockrena melodierna och av det underbart chosefria i allt. Uppföljaren som dröjde många år hann kanske låta förväntningarna odla lite väl mycket, för jag har inte riktigt tyckt att någon av hans två senaste platlor levtt upp till det jag velat. En del av det han gjort med Jack White i Rascallers har dock varit riktigt bra. Men jag har saknat något från Brendan Benson som skakar om mig rätt länge. För jag älskar egentligen mycket av de typiska melodivändningarna och hans karaktäristiska röst.

Från början känns allt igen, lite profilöst, lite... ja, segt på något sätt. Absolut inte dåligt, egentligen rätt okej, men jag vill ha så mycket mer. Sen vid ytterligare undersökningar sätter sig allt ganska omgående. De smygande easy-listeningflirtarna. De sena 60-talsflirtarna, som att Benson på dryga tio år lyckats komma två-tre år framåt i referenspunkterna.

Sen de här tidlösa partierna. De tidlösa låtarna. De som jag längtat efter. Det duel-

lerande temat i *Feel like taking you home* som växer och blir enorm, som man sätter på repeat, om och om igen, som aldrig vill ta slut, som man aldrig vill ska ta slut. En slags 60-talistisk ska-spöke som hemsöker, och som man själv blir en del av. *Poised and ready*, som till sist på ett sätt är allt man kan älska med Brendan Benson, subtielt enkelt, monotont dynamiskt. Påträngande, lika ytligt som inte, skulle lika gärna kunna älskas av tuggummilyssnare som mer krävande. I de stunderna finns inget bättre. Och trots att inte allt kommer upp i samma nivåer känner jag mig lite mer tillsammans med Brendan Benson igen. Och som jag längtat.

MAGNUS SJÖBERG

SKIVOR

är bortslipat på sina ställen, med lite mer utstuderad americana och countrykänsla ibland. Och det är inte alltid det funkas till de monotona partierna. Men när det funkas lyfter faktiskt The Cave Singers till ännu högre höjder. Som ett polerat nutida band som tar det amerikanska från grunden och kör det genom modern indiehistoria; genom punken och new wave och tillbaka till källaren, fast med frisyren intakt. En gnutta Violent Femmes (utan punk-känslan), en gnutta Feelies (utan den frenetiska nerven), som i *At the cut* eller *I don't mind*. Ju mer jag hör, desto mer övertygad blir jag.

MAGNUS SJÖBERG

THE CHURCH

Untitled #23

SECOND MOTION/BORDER

GGGG

Jag kan inte sätta fingret på vad det är med Marty Wilson-Piper och Steve Kilbey som gör att jag går igång så fort det kommer ett nytt Church-album. Att de under sin 30-åriga karriär varje gång lyckas slå an en sträng av melankoli av atmosfärisk popmusik. Även om *Untitled #23* är rätt komplex för att komma från dem. Ändå finns det den där. Tonen. Andetaget. Skymningen. Ta bara spår två, *Deadmans hand*, en *Don't fear the reaper* utan koskälla. Så snygg pop helt enkelt.

Det är väl just det därför jag går igång så på The Church. Att de är underdogs. Ingen förväntar sig eller kräver att ett band med så lång karriär ska låta så fräscha och hungliga. Band som hållit på i 30 år skulle jag i nio fall av tio kräva att de slutade. The Church råder jag, fortsatt i 30 till.

PER LUNDBERG GB

CLARK

Totems flare

WARP/BORDER

GGGG

Till skillnad från musik skapad med mer traditionella instrument, vilka ju alltid innebär någon slags ram för hur det kan låta, saknar den elektroniska musiken restriktioner. Det finns inte ett ljud, inte en ton man inte kan skapa med datorn som instrument.

Just därför är det ju märkligt att så många electronica-artister låter så likt. De är liksom kvistar på ett familjetråd, vars ursprung går att följa tillbaka till ett fåtal grövre stammar. Och dagens electronica härstammar till stor del från det legendariska skivbolaget Warp Records silveryruggar: Aphex Twin, Autechre, Boards of Canada och Squarepusher. De electronica-färsingar vars ljudbild inte kan relateras till denna kvartett går att räkna på en flmaskinskadad fingrar.

Ett undantag är (Chris) Clark – lustigt nog även han signad till Warp – som faktiskt gör något unikt. Hans två första album var visserligen rätt så konventionella formexperiment, tydligt influerade av bolagskamraterna, men i och med sitt tredje album *Body riddle* kängade han in fullträffen. När det dök upp kändes det verkligen som den friskaste elektroniska fläkten på länge. Och det var det fler som tyckte. Clark gav sig sålunda ut på diverse turnéer, och de otaliga nättarna på världens alla smutsiga klubbar resulterade så småningom i uppföljaren *Turning dragon*, ett frustande odjur till album, ilsket och dansant, vilket dock saknade den sensibilitet som lyfte *Body riddle* till de skyhöga höjderna.

Men nu är Clark tillbaka. Revanschlys-ten. Lite mindre ilska. Mer melodisk. Och i

toppform. Han sjunger nu genom sammanbitna tänder, sörjer med knutna nävar, låter mjukt möta hårt och frontalkrockar kött mot krom. *Totems flare* är liksom en glänsande terminator-näve, vilken skoningslöst slår in fontanellen på lyssnaren, varpå en vacker, vemodig melodi börjar tinnitusringa i öronen. Det är en defekt pophit från framtiden. Det är musik utan ramar, utan gränser. Det är eventuellt Clarks bästa album hittills, men riktigt så stora ord vågar jag ännu inte använda mig av – inte förrän jag tagit emot ytterligare ett tjugotal metallknogmackor i alla fall.

FREDRIK FRANZÉN

THE DEAD WEATHER

Horehound

THIRD MAN/SONY

GGGG

Jag måste tillstå att jag har en stor soft spot för Jack White. Hans kantiga, geniala och smått surrealistiska infallsvinkel på musik passar mig perfekt. Hans anarkistiska frisläpphet tyglas av bluesens strama koppel, och detta skapar en enorm kraft som på skiva och live hotar att rämna. Det är få föruttnat att skapa musik med sådan sprängkraft inom så tajta ramar.

Även i nya konstellationen The Dead Weather surrar, ylar och skramlar det rejält. Jack sitter bakom trumsetet medan Raconteurspolaren Little Jack Lawrence och Dean Fertita från Queens of the Stone Age backar upp Kills-sångerskan Alison Mosshart. Denna supergrupp är dock inte på väg mot några listplaceringar, snarast gräver de sig ytterligare underground i den riffbaserade rockmyllan. Ibland blir det dessutom riktigt hiphopfunkigt, *I cut like a buffalo* har ett udda och nästan Beastie Boys-aktigt sväng.

Hur som helst så är jag lycklig att Jack håller ett högt tempo, nu är det bara att förbereda sig för nästa White Stripes-släpp. Allt talar för att det kommer att krossa totalt.

GARY LANDSTRÖM

ERIK DE VAHL

Scattered vacations/As I am beating

EGENUTGIVEN

GGG

Erik De Vahls femte skivsläpp är en dubbel mini-CD:r, som är svår att få grepp om. Charmerande lo-fi-poplåtar som *Got it all* får slås om din uppmärksamhet med mer experimentella stycken som korta *Worship* eller den nästan suggestiva *Some fuss for an organized heart*, där otidligt tal ligger över en oljudsmatta. Det gör mig väldigt kluven. Erik är skicklig på att skapa obehagliga stämningar med små medel, men är samtidigt också bra på att sätta samman små trivsamma melodier. När det gäller posidan av skapandet är det mest sånginsatserna som oroar mig, det är antingen för skevt eller inte skevt nog.

Det har inte gjorts någon uppdelning mellan det experimentella och det poppiga på denna dubbla mini-CD:r, vilket är en mycket smart och troligtvis medveten strategi. Skulle det gå att välja att lyssna på antingen eller skulle åtminstone jag bara spela den ena skivan om och om igen.

EMMA RASTBÄCK

DEVILLE

Hail the black sky

BUZZVILLE/SOUND POLLUTION

GGGG

Är det något som aldrig uppskattats ordentligt i de bredare musikkretsarna så är det det malande, repetitiva riffet. Riffet som bara går och går, riffet som står och stampar på samma ställe, riffet som i sitt totala malande skapar en vacker hypnotisk effekt som är svårslagen. Deville har inte det problemet. Deville tar sitt riff och springer med det och det är så skönt, så skönt.

Svenska Deville har rockat runt Europa varv efter varv nu och med den nya plattan *Hail the black sky* är det dags att de upptäcks av de riktigt stora massorna. Det låter stort, torrt och sången sitter som en fläskläpp. Och inte för en sekund planerar de att slänga in en brygga eller allsångsrefräng, det är rock när den är som bäst och riffet med stort R sätts i centrum och grooveit dominerar.

MATHIAS SKEPPSTEDT

DIRTY PROJECTORS

Bitte orca

DOMINO/PLAYGROUND

GGG

För några dagar sedan fann jag Dirty Projectors *Bitte orca* i ledig hållning vid sidan av min skivhylla. Den lutade över Vampire Weekends debut och mumlade något om afro-beat, New Yorks avantpopscen från 70- och 80-talen, men även om viljan att våga gå vidare.

Vampire Weekend öppnade sig på vid gavel och ansåg att man faktiskt kan gå vidare och utvecklas genom poplåt av klassiskt snitt. Nutidens produktion löser resten, menade de. Någonstans bör det låta här och nu även om inspirationen kan nås så långt som 20–30 år tillbaka i tiden.

Dirty Projectors, vars ena hälft vid det här laget hade tagit plats i skivspelaren, höll med Vampire Weekend till viss del. Berömde i samma utsträckning deras tillvägagångssätt, småskrämt om att Talking Heads-grundaren David Byrne följer deras musiksteg maniskt och gick smidigt vidare med hur de valt att göra något eget av tidigare influenser. För utveckling och förändring fann de någon annanstans. I själva förändringen, bokstavligen talat. I viljan att vrida och vända musiken till nästintill progressiv galenskap, tills lyssnaren vänder ut och in på sig själv i ett desperat försök att hänga med. Men hur man än vrider och vänder på det går allting igen. Dirty Projectors har gjort det förut, som när de på förra släppet, *Rise above*, lekte sönder och samman gamla Black Flag-dängor. Och David Longstreth låter fortfarande som om Erasures Andy Bell med Nina Simone på halsen. Hans orala toner hoppar upp och ner lika ofta som låtarna skiftar karaktär och i den bästa av världar kan man ta till sig alltihop och bara drömma sig bort. Kanske till och med se den där diskussionen skivorna emellan. Men alltför ofta slutar det med några väl värda handklapp för bandets uppfinningsrikedom och en längtan att ta till sig detta live och direkt, istället för att sitta mitt i en gråtrist vardag och slita hårstrån för att man inte riktigt förstår. Detta initiativ till skiva är värt mer än så.

DANIEL MAGNUSSON

THE DODOS

Time to die

WICHITA/BONNIERAMIGO

GGG

2008 fick The Dodos sitt stora genombrott, med indiemått mått. Det var då den stora hajpvågen, med Pitchfork i spetsen, gick ner sig i duons trumkantspeppiga och gitarramande album. Med *Visiter* visade de hur

[INGENTING]

Tomhet, idel tomhet

LABRADOR/BORDER

GGG

[ingenting] är ett kultförklarat Stockholmsband som har omgärdats av lite mystik sedan skivdebuten 2004. Killarna har gjort få spelningar, levit lite av doldistillvaro och låtit andra personer gestalta sig själva i musikvideor. De spänner över pop, visa, rock och svenskt 70-tal, ibland med långa instrumentala passager. Ekot från Velvet Underground är ständigt närvarande och stundtals låter de som en släkting till Kent och Broder Daniel. Men det något spretiga uttrycket hålls hela tiden ihop av Christopher Sanders känsliga texter och sköra, sårbara men också kraftfulla stämma.

För egen del tog det dock lång tid innan jag fastnade för [ingenting]. I sina sämsta stunder har gruppen gjort några patetiska låtar med övertydliga texttrader – som i *En bättre dag*: "Ålskling, jag har fått nog/Jag ska gå ner till stadens flod/Och låta vattnet fylla mina lungor och mitt blod". Snacka om nödrim. Men när bandet är på topp är allting förlåtet. Då skapar det existentiella mästerverk, gnistrande melankolisk poesi om utsatthet, längtan och flykt. Om att knappt orka leva vidare men ändå försöka. Om att vilja bryta upp och bara ge sig av, eller tvingas stanna kvar för kärlekens skull. Det är på riktigt och känslan är som

att läsa i någons hemliga dagbok. Lyssna bara på *Syster dyster (Julia)*, *Lisa sa* och *Hollywood dreams. Alla har glömt, På drift* och *Bergochdallbanan*. Då är det inte konstigt att mina förväntningar på bandets tredje album varit höga.

Men dessvärre är Jari Haapalainens produktion en stor och pompös ljudmatta där alla skarvar slätats ut. Tonen är fortfarande melankolisk men anslaget lättare, poppigare och ibland på gränsen till radiovänligt. Lekfullheten verkar ha försvunnit i studion. Även Christopher Sanders lyrik är annorlunda med mer konkreta och triviala texter. Förutom singelspåret *Halleluja!* och *Medan vi sov* känns de flesta låtar bleka och det är inte förrän i slutet av skivan det börjar hända grejor. *Lång väg* och *Låt floden komma* är [ingenting]-material av klassiskt snitt. Men det är så dags då. Det är med tungt hjärta jag delar ut en svag trea för det här albumet.

ROBERT LAGERSTRÖM

Pustervik Baren
Augusti – September

13-15:e **Way Out West**
19-22:e **Black/North SEAS**
26:e **Gunnar Källström & Fridens Liljer**
27:e **Ciao Ciao Italo**
28:e **Perfect Wave Festival**
29:e **Gillis Reggaeclubb: General Knas**
1:e **Pingisklubben**
4:e **Club Slacker**
5:e **Tokdisco**
7:e **Pingisklubben**
9:e **Woody West: Ken Stringfellow**
11:e **T.B.A**
12:e **Locus**
14:e **Pingisklubben**
18:e **T.B.A**
19:e **Woody West**
21:e **Pingisklubben**
23:e **Woody West: Jeremy Jay**
24:e **M.A Numminen**

Med reservation för ändringar.

**Bilj: 031-130680, www.ticnet.se
www.pustervik.goteborg.se**

fler recensioner,
fler artiklar,
bloggar

www.groove.se

[ingenting] - Tomhet, idel tomhet

Nytt album producerat av Jari Haapalainen ute 9/9!
Innehåller bl a singeln "Halleluja!"

REEPER BAHN FESTIVAL

NEW INTERNATIONAL MUSIC
24.-26.9.09

WALLIS BIRD FUTURE OF THE LEFT PRINZ PH EGOTRONIC MARIA TIMM
THE CINEMATICS FRISKA VILJOR KANTE JANTER JONER
TELE OHBIJOU THE SEA BLEECH FRITTERBUDE KATZENJAMMER
BERRY THE JESSIE ROSE TRIP HELLO SAFERIDE HEIDY HAPPY
THEY LIVE BY NIGHT DIE DIE DIE THE TALLEST MAN ON EARTH HEDDI O
J. TILLMAN SOPHIE HUNGER ALAIN CLARK DEICHKIND PHANTOM/GHOST REVOLVER DEAR READER
HELLSONGS LOWLINE SLIGHTLY STOOPID SOPHIA BJÖRN KLEINHENZ AU REVOIR SIMONE
GIRLS WILLIAM E. WHITMORE MAPLEWOOD EMILIANA TORRINI MATTIAS HELLBERG & THE WHITE MOOSE
FIGHT LIKE APES THE MICRAGIRLS LENKA CSS DJ-SET (ANA & CARLA) ÓLAFUR ARNALDS THE TUNICS
DANANANANAYKROYD NIELS FRIEVERT DINOSAUR JR. THE NEW MASTERSOUNDS KREIDLER WHOMADEWHO
KAP BAMBINO DAN DEACON ENSEMBLE LAURA GIBSON ANIMAL KINGDOM WASHINGTON ADIAM DYMOTT
BRAKES MICHAEL J. SHEEHY EDITORS CLICKCLICKDECKER SIMONE WHITE ORKA FEAT. YANN TIERSEN
AND MANY MORE

www.reeperbahnfestival.com

Hamburg

WORKWEAR · SURF & SKATE
CUSTOMKULTURE · STREETWEAR
ONLINESTORE
WWW.FOURELEVEN.SE
BUTIKSADRESS. HAGA NYGATA 29 · 413 01 GÖTEBORG · TEL 031 - 13 60 64

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

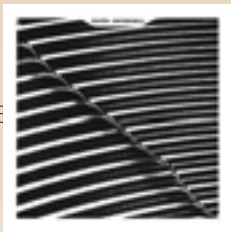
**Pressa eller kopiera? CD
eller DVD? Eller duodisc?**
Vi har allt för ditt CD projekt.

NY WEBB!
www.cmmgroup.se

CMM GROUP
Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

SKIVOR

folkpop kunde låta om man bara la manken till. Det fanns inte många tysta minuter trots den minimala konstellationen bestående av trummor och akustisk gitarr.

Uppföljaren *Time to die* vittnar om några mindre förändringar. Logan Kroeber slår numera rakt på trumskinnen istället för att nyttja sidorna. Producenten Phil Ek har bidragit med en lyxigare ljudbild, tyvärr bara till musikens nackdel då den tidigare nerven försvinner i förpackningen. The Dodos hade antagligen mått bättre av, säg, Jari Haapalainen vid rodret. Men samma frenesi finns kvar och sprider ut sig så gott det går till den grad att några spår ganska snabbt faller i glömska. Antingen det, eller att man misstar en låt för en annan. Samma situation kunde uppstå på *Visiter*, men då kunde man alltid falla tillbaka till skivans behagligt råa stämning. *Time to die* är å andra sidan, hur tråkigt det än kan låta, en stabil fortsättning för ett band som redan funnit sin nisch. Nu ska den bara tas till nästa nivå.

DANIEL MAGNUSSON

FLORENCE + THE MACHINE

Lungs
ISLAND/UNIVERSAL

GG

Hennafärgad konstskelepop verkar alltid vinna röster i vissa läger. 22-åriga Florence Welch är det senaste tillskottet till genren, och hemma i Storbritannien har hon rört upp en lavinartad hype. Hennes obstinata indieblues är förvisso effektiv, men både den och den svindlande höga ambitionsnivån landar på ett slags plan där brokigheten når ett antiklimax. Welch skriker, kväker, viskar och krumbuktar om vart annat, men det rör sig inte åt något annat håll än Kate Bushs vindsförråd. Med en mer avskalad produktion har Welch all potential att bli något, men *Lungs* är alldeles för schizofren för att tilltala på djupet.

REBECCA AHLBERG

FONTÄN

Winterhyla
INFORMATION/BORDER

GGGG

När mässande 70-talspsykedelia möter 80-tals-synt och tillsammans med samtida soundscape läggs i händerna på Jesper Jarold och Johan Melin sker en kemisk reaktion. Något helt nytt uppstår ur dessa tre ganska ordinära grundämnen, något som känns spännande och nytt.

Winterhyla är från första till sista tonen ett hypnotiskt verk som fångslar sin lyssnare och drar denne allt längre in i sina vindlingar. Ljudmässiga utflykter in i någon av de tre nämnda stilriktningarna förekommer, men det slår aldrig över, utan tonvikten ligger hela tiden på det där egna. Hypnosen håller i sig tills du tryckt på play igen när skivan tagit slut, släpper för ett ögonblicks klarhet då du kan fundera över vad du upplevt innan *Backustugu* en gång börjar ljuda ur dina högtalare och du är fast.

EMMA RASTBÄCK

ADAM HELDRING

Mount Foreverst
TENNIS/BONNIERAMIGO

GGGG

Låt er inte luras av den göteborgshumoristiska titeln. Adam Heldring skiva är inget skämt någonstans. Egentligen är hans musik inte riktigt min kopp te men det finns ett så starkt slående hjärta under ackorden som inte går att

ignorera. Känslösam, välproducerad och smidig pop som inte går att skjuta ifrån sig bara sådär.

Adam Heldring har en fin röst, som här och var påminner om Ola Klüft från Perishers och Rufus Wainwright i uttalet, och en känsla som skickligt väjer undan från att ramla ner i pretentiösa fallgropar och klyschor. Det finns en befriande lätthet i melodierna som gör att låtarna känns självklart direkta. *Mount Foreverst* är helt enkelt en snygg och jämn debut som säkerligen kommer att ta över radiovägarna inom kort.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

JOE HENRY

Blood from stars
ANTI/BONNIERAMIGO

GGGG

Joe Henrys musik har allt mer utmejslats till en slags mjuk blandning av jazz och blues, emellanåt även gospel, som jag ser mig bli allt svagare för. Framför allt eftersom det är en ganska perfekt fond att måla upp de berättelser som kompletterar uttrycket, även om han själv inte ser sig själv som en direkt berättare.

Joe Henry är en av de här artisterna som man tycker borde rönt större uppmärksamhet de senaste åren, en som är värd det. Förra plattan *Civilians* hade ett par låtar som slog mig till marken. Här finns inte lika många direkta låtar som tar tag i ens krage och lämnar en svarslös, men det finns några man inte argumenterar med. Som vanligt. Som när han hittar Louisiana-bluesen och -gospel i *Bellwether*. Joe Henry har den här gången inte lika många toppar som man nästan väntar sig, men det är klass genom hela plattan. Som alltid.

MAGNUS SJÖBERG

LITTLE DRAGON

Machine dreams
PEACEFROG/BORDER

GGGG

A new öppnar det göteborgska electropopbandets andra album och inbjuder till en skiva med en lekfull och spännande ljudbild. Little Dragon använder sig mycket av stämsång. Låten *Feather* andas 80-tal med sin syntmattna i bakgrunden. Bandet har erfarenheter från andra band att skriva in i CV:et. Yukimi Nagano har körat med jazzduon Koop och trummisen Erik Bodin spelar percussion med José González där även Naganos speciella röst har hörts på albumet *In our nature*. Skivan känns tidlös.

CAMILLA KÄCK

LOVERS

OCD go go go girls
WICHITA/BONNIERAMIGO

GGG

Lovvers öser på med ett lo-fi sound som är inget annat än skitsmutsig: gitariffen enkla, alla instrument sammanpressade i ljudbilden, sången rådstad och texterna ohörbara. Det är punk avskalad på alla lager, både musikaliska och intellektuella – punk i dess mest råa, djuriska och raka form. Ordöst men inte desto mindre känslöst, lite som att höra en varg yla om natten.

Skivan är så typiskt engelsk att det bara är en tidsfråga innan någon av låtarna får gästa soundtracket till nästa romantiskt nostalgiska filmskildring av England under de gyllene rockåren. Det är världsfrånvänt och stagnerat, samtidigt som det motsägelsefullt nog är fruktansvärt tidlöst.

Problemet med ett så enkelt sound är väl att det tenderar att lika snabbt bli enförmigt

och långgrandigt. Å ena sidan är låtarna arkaiskt enkla och korta, outtröttligt pumpades ut efter varandra, där den ena låtens svett omedelbart ersätts med nästa låts förnyade adrenalin. På det viset skulle det kunna locka en bred skara människor vars gemensamma nämnare är kärleken till rock'n'rollen.

Å andra sidan är det just detta att lira på utan pardon som efter ett tag lämnar huvudet ömt, örönen ringandes och en själv undrandes blott fyra-fem låtar in på skivan om man råkat trycka på repeat-knappen. Lovvers försök att avgränsa sig från en inom praktiskt taget alla genrer överproducerad samtid med det här retroaktiga och enkla soundet som i sig inte har särskilt stora nyanser, gör att det där som man på typiskt hipsteraktiga sätt vid första anblicken kan missta för något nytt och fräscht, snabbt visar sig vara inte alltför olik mycket annat där ute.

Pressutskicket stoltserar med att bandet hyllats av både Denimzine och P3 Rock och jag kan tänka mig att liknande har sagts om bandet hemma i England. Men frågan är hur pass snart Lovvers kommer få ta ett steg åt sidan för nästa band som på vanligt musikjournalistiskt manér ska hajpas?

SIMÓN BUSTAMANTE

MIDAIRCONDO

Curtain call
TWIN SEED/PLAYGROUND

GGGG

Jag dyker ner i klarblått vatten. Under ytan ligger en sjunken stad. Simmar genom dess skuggor och skimrande fiskstim glider förbi tätt intill. När jag tar mig upp till ytan igen har jag kommit upp i ett väsnigt industriområde. Med andra ord har jag tagit mig genom titelspåret på Midaircondos andra skiva och in i låten *Come with me*.

Det är det tyngsta som bandet hittills gett ut. Samplade maskiner driver framåt till en mörk basslinga och Lisa Nordströms uppförande röst som möter upp med Lisen Rylanders tenorsax. Så fångas allt upp av nya maskinella rytmer. Midaircondo har på *Curtain call* jobbat på ett lite annorlunda sätt, lagt ner mer tid på själva inspelningarna, än på föregångaren, den hyllade *Shopping for images*, som i större utsträckning präglades av ren improvisation. Men grundreceptet är detsamma. Akustik vävs samman med elektronik i ett fångslande, rytmiskt, sprakande mönster.

Omedelbara melodier är utströdda över albumet. Som i *Silk, silver and stone* med Ebbot Lundberg på gästsång påminner lite om en Hot Chip-ballad innan en vind av stråkar sveper in och tar över. Jazziga och ganska raka *Stay* bygger på kontrabas och sax och är lika mycket självklart Midaircondo som skivans mest avantgardiska lager på lager-partier. Det här är deras omiskännligt egna värld och det känns oerhört fint att sköljas över av Midaircondos ömsom snyggt hackiga, ömsom smekande vackra ljudväggar igen.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

MILOW

Milow
FAMILY TREE/BONNIERAMIGO

GG

Bakom artistnamnet *Milow* döljer sig den belgiske T-shirtrockern Jonathan Vandenbroeck. Han har gjort sig ett namn genom att släppa en cover på supertrion 50 Cent, Timberlake och Timbalands låt *Ayo technology*. Vad ska man säga... En hit är en hit är en hit.

Hans egna kompositioner har inte nått samma framgångar. De två tidigare singlarna *Dreamers and renegades* och *The ride* nådde bara till platserna 24 respektive 41 på listan i hemlandet Belgien, och noterades inte ens internationellt. Musiken kan knappast anklagas för att vara nyskapande. Den är slätstruken singer/songwriter-pop när den är som sämst; opersonlig och oändligt tråkig. Alla 17 (!) spår låter förvillande lika och jag känner mig ganska snart vilsen och deprimerad i lyssningen. Om David Gray är reklamarnas Bob Dylan så kanske Milow kan få vara afterskipublikens David Gray. Någon, någonstans, kanske skulle kunna gilla det här.

TOR ROSSING ÖBERG

THE MOVEMENTS

For sardines space is no problem
SULATRON/BORDER

GGGG

Även om det aldrig varit min dröm så kan jag inse att det säkerligen är mäktigt att färdas i rymden. Om något så känns det konstigt att veta att man aldrig kommer att göra det. Ett fåtal människor är dock kallade, Christer Fugelsang är som bekant en av dem.

The Movement har till hans åra gjort en temaskiva som låter Deep Purple och Jane's Addiction möter svensk folkmusik, sprinklat med diverse elektroniska kryddor. En riktigt härlig resa faktiskt. Inte bättre than the real thing gissar jag, men *For sardines space is no problem* kan man ju å andra sidan återvända till hur många gånger som helst. Vilket jag gärna gör.

GARY LANDSTRÖM

PISSED JEANS

King of jeans
SUB POP/BORDER

GGGG

Ibland måste man ju bara överleva, eller hur? När Alex Newport efter att Fudge Tunnel splittrades försvann in i producentdimman tog han jobb som han definitivt stod långt, långt över. Från hans studio kom tam tuggummi-punk, standardrock och andra tråkigheter som inte utnyttjade hans talang som producent ens en tiondel. Men efter att ha byggt upp en ny studio i den polska delen av Brooklyn trillar då plötsligt Pissed Jeans tredje fullängdare ner. Och vilken skiva det är.

Pissed Jeans, som numera ligger på Sub Pop, fortsätter nästan där Mudhoney och Tad slutade sina Sub Pop-dagar och har uppgraderat det med lagom doser kaos, slagsmål och knark. Det stökar och skakar och gnisslar, knastrar, skriks och rockas på ett sätt som inte hörts på mycket, mycket länge. Tänk er ett Stooges som bildats på 2000-talet och istället för psykedelia och heroin inspirerades av Jesus Lizard, At the Drive-In, amfetamin och Tad. I de träskmarkerna härjar Pissed Jeans på senaste plattan och det var längesen en skiva gjorde mig så fruktansvärt glad.

MATHIAS SKEPSTEDT

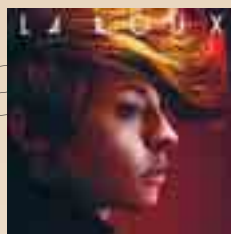
PSILODUMP

The nya albumet
DEMON TEA

GGGGG

Det är sällan ett så här genomarbetat svenskt dubbelalbum uppenbarar sig – definitivt inte fyllt med härlig breakcore, 8-bitars electro, drum'n'bass och annan-genre-du-kan-hitta-på-techno i halsbrytande fart. Till och med de lugnare partierna vibrerar av återhållen kraft.

SKIVOR

Sen är det plattan i mattan igen. Men det blir aldrig elakt eller jobbigt som så mycket breakcore gärna blir, det är kul musik med glimten i ögat. Du behöver aldrig känna dig osäker fastän Simon "Psilodump" Rahm kör i 240.

HENRIK STRÖMBERG

RAMONA FALLS

Intuit

SOUTERRAIN/BORDER

GGG

Ramona Falls är Oregonbördige Menomena-sångaren Brent Knopfs soloprojekt, lokalpatriotiskt döpt efter en vacker vandringsled i hans hemtrakter. *Intuit* är en samling popsånger som uppstått genom samarbeten med vänner och bekanta.

Någon så nyligen till mig att definitionen av indiepop är stuprörsejans, gitarrer och halvtaskig sång. En sanning med modifikation så klart, men just i det här fallet så är det dessvärre passande. Rösterna berör inte riktigt på djupet och det tar udden av helhetsintrycket. De flesta låtarna byggs av fina sångmelodier med gitarr och pianoackompanjemang som Knopf kryddar smakfullt med stråkar och andra instrument. Även rytmerna är omsorgsfullt utstuderade och tar oftare än sällan plats i ljudbildens fokus, något som blir mycket tydligt på skivans bästa spår *Russia*. Jag förstår med intellektet att det här är "bra" musik men jag känner det inte. Det känns som att man ofta stöter på akter med bra sångare och sämre låtar, men i Ramona Falls fall är det precis tvärtom; vilket ironiskt nog blir just det... Ramona Falls fall.

Men det här är en skiva med hög lägstaniå, det sämsta med den är helt enkelt att den inte är fantastisk. Knopf är en skicklig låtskrivare och några av produktionerna är riktigt briljanta; synd bara att de framförs av en hipster.

TOR ROSSING ÖBERG

LA ROUX

La Roux

POLYDOR/UNIVERSAL

GGG

På grund av tillvarons gränslösa orättvisa landade just mitt exemplar av La Rouxs omtalade debutalbum senare på min hallmatta än på andra svenska musikkritikers. Detta innebär att jag redan läst ett flertal recensioner av albumet, då jag till slut satte mig ner för att plita ner mina egna tankar och åsikter. Och ja, föga överraskande tyckte ju alla tidningar ungefär likadant, undantaget den där obstinata nöjestidningen som alltid tycker "annorlunda" då. Kommentarer kretsade kring 80-talet

VADER

Necropolis

NUCLEAR BLAST/ADA

GGGGG

Det var när jag hörde Entombeds *Hollow man*. Det var 1993 som jag fattade att dödsmetallen hade kommit till mitt hjärta. Då hade Vader från Polen redan spelat sedan 1986. I ett land som låg bakom järnridån. I ett land där det inte var så lätt att få tag på gitarrsträngar och basförstärkare. Vader gjorde sina egna starkare och bara körde på.

Necropolis är årets bästa skiva alla kategorier. Det går inte att vara annat än imponerad av sångaren, gitarristen och låtskrivare Peter Wiwczarek's kreativitet.

Peter Wiwczarek är sin egen chef och enhällig härskare i Vader. På *Necropolis* gör han nästan allt själv för att få det precis som han vill. Resultatet blir ett klassiskt dödsmetalalbum. Missa inte det förr guds skull.

PER LUNDBERG GB

SQUAREPUSHER

Solo electric bass 1

WARP/BORDER

GGG

Okej, här är en två år gammal liveupptagning från Paris där Tom Jenkinson sitter ensam med sin bas och en liten förstärkare och får åhörarna att sitta som fastnaglade när hans fingrar oerhört känsligt smattrar över strängarna. Kompositionerna är bräckliga men expressiva, olycksbådande och skevt vackra. Ofta ekar de Keziah Jones sound men även hans blandning av intensitet och smekningar. Fängslande är nog ordet.

Att Tom är en kuf visste vi redan, att hans musikaliska geni inte känner några direkta begränsningar var också allmänt känt, men att hans sjuka basspel kunde vara så här tillgängligt i all sin skruvade ensamhet var en överraskning för mig. Det känns nästan som ett melodiskt projekt och inte något totalt uppklippt och på måfå sammanklistrat som man kunde tänkt sig. Jag är så klart ett stort fan, så i någon annans öron kanske detta låter bisarrt och färgigt, men jag är definitivt glad att jag inte bär de öronen i så fall.

GARY LANDSTRÖM

JAMIE T

Kings and queens

VIRGIN/EMI

GGG

En vän till mig beskrev en gång en gemensam bekant på följande vis: "Han finns ju inte. Han är bara som ett hopkok av en massa andra personligheter." Jag höll inte med. Inte för att det inte var sant, utan för att det var en onödig

kommentar. Jag menar, är vi inte alla mer eller mindre hopkok av andra och annat?

Och det där gäller inte bara människor. Det stämmer ofta in på det som är själfullt. Ta till exempel London. Det finns inget mer londonskt än att absorbera, blanda och göra till sitt eget. Barerna där bjuder på klassisk punk, new wave, rock, reggae, acid, garage och utdömd triphop om vart annat, utspädd med märklig musik man ännu inte hört talas om. De bästa fish'n'chipsen serveras på svettiga syltor där det spelas qawaali och personalen talar trasig engelska. Överbetalda Square Mile-kostymer snubblar pubfulla och bråkande omkring på Liverpool Street med slipsen runt huvudet. Kidsen bär smutsiga märkeskläder. Alla verkar slitna men liksom levande. Och innanför stålringens gränser, inför tiotusentals kameror, dyker man tryggt dreglandes ner i klubbmörkret. För det är just den här föreningen av till synes oförenliga inslag som gör London till just London. Det är öppenheten och den totala avsaknaden av avgränsande karaktär som utgör miljonstadens personlighet.

Detsamma gäller stadens musikliv, vilket länge, från The Clash till Damon Albarns infall till grime och dubstep, varit just ett hopkok. Och i det avseendet är londonsonen Jamie T:s musik så londonsk är att det nästan är löjligt. Föreställ dig bara allt ovan nämnt i formen av ett lite för långt album och resultatet blir *Kings and queens*. Det är så klart ett rörigt och skrämt sådant, svårt att få grepp om och emellanåt rätt jobbigt. Men i slutändan räddas det ändå av sin egen charm, självsäkerhet och positiva attityd. Precis som London, alltså. Lägg därtill vitsiga, skönt pratsjungna texter och catchiga melodier, och det är rätt uppenbart att Birminghams Mike Skinner kan dra något unket över sig. Förslagsvis sitt senaste album.

FREDRIK FRANZÉN

TELEKINESIS

Telekinesis

MORR MUSIC/BONNIERAMIGO

GGG

Jag vill inte vara en geografisk fascist eller så, men Telekinesis låter mig helt enkelt inte bortse från Seattleursprunget. Namn som ofrånkomligt poppar upp i skallen när jag lyssnar är Band of Horses, Death Cab for Cutie och någon gång Fleet Foxes. Att plattan är producerad av Death Cab för Cutie-gitarristen Chris Walla kan säkert ha med saken att göra.

Albumet är i själva verket både ett album och, som bonus, en EP som släpptes tidigare i år. Personligen föredrar jag EP-låtarna, dels eftersom de har mer energi och dels för att jag inte kan se dem som soundtrack till *Grey's anatomy*. De framstår bredvid albumet som mer ofixade och på det sättet charmiga.

Men själva plattan har också sina goda stunder, exempelvis käcka popdängan *All of a sudden*, som lätt fastnar, eller glada och folkiga *Awkward kisser*, som på lite mindre än två minuter är precis lagom kort.

Jag föredrar helt klart Telekinesis där de är pigga och käcka. *Grey's anatomy*-aspirerande I saw lightning och dess likar hade jag lätt klarat mig utan.

ANNA GUSTAFSSON

THEORETICAL GIRL

Divided

MEMPHIS INDUSTRIES/BORDER

GGG

Theoretical Girl gör sockersöt men samtidigt

småkaxig electrofolkpop. Hon påminner lite om Lily Allen. På vemodiga *Never good enough* som handlar om att inte duga kommer stråkar in och ger en omväxlande ljudbild. Jag gillar även *Rivals* med de upprepande textraderna "Do we have to be rivals". Annars har låtarna namn som *The boy I left behind*, *I should have loved you more* och *Seeing you again*. Kärlek, kärlek, kärlek – men ändå inte uttjatade texttrader.

Det är en händelserik skiva med många snygga låtar, catchiga körer och glädjefulla handklapp. Passar som sensommarkvällsmusik.

CAMILLA KÄCK

TINY VIPERS

Life on earth

SUB POP/BORDER

GGG

Jesy Fortino, eller Tiny Vipers som hon kallar sig, släpper nu sitt andra album *Life on earth* på Seattle-bolaget Sub Pop. Det är fortfarande melodramatiskt och deprimerande, men på ett bra sätt. En perfekt skiva att hålla lite gömd i skivhyllan och plocka fram när de mörka timmarna och regnet kommer i höst och vinter.

Life on earth är en lågmäld skiva som drivs framåt av Jesy Fortinos sång och akustiska gitarr. Emellanåt blir det något ospännande då det kan vara svårt att hålla intresset vid liv utan några egentliga refränger. Tiny Vipers kan bäst beskrivas som en kvinnlig Will Oldham med en skvätt Lavender Diamond och Beth Orton, förhoppningsvis kan hon utvecklas och bli lika bra som dessa i framtiden.

ALEXANDRA BENGTSSON

TORTRY

Ingen kommer undan

D-TAKT & RÅPUNK/BORDER

GGGG

Med visst förflutet i Edge of Sanity konstate-ras att medlemmarna i Tortry inte är några duvungar. I och med det konstaterandet slutar dock liknelsen. Högkvalitativt mangel i Skitsystem-skolan är vad man bjuds på och detta debutalbum tar den plats det förtjänar.

Med nedstämda riff, dystopiska texter och ett sanslöst rens ber de inte om ursäkt och det behöver de inte heller. När death metal-influenserna tar plats i hardcorepunkens i *När allting svartnar* är det helt självklart, när Tompa Lindberg gästnar i titelspåret står det klart att han till och med får se sitt eget band bli omkört av Finspångs bästa känggång.

Fan vet.

JONAS APPELQVIST

TOY FIGHT

Peplum

CITY SLANG/BONNIERAMIGO

GGG

Namedropping framöver: Magnetic Fields rytmer, Gorkys Zygotik Mynci-lätta folkpoppighet och Belle and Sebastian-mjuka sångstämmor. Ungefär så låter franska trion Toy Fight på sin andra fullängdare *Peplum*. Bandets sötna och mestadels soliga melodier gör att mina öron blir lyckliga över variationen i och med låtar som *Lisa's box* och *The drum drum boys* småkuggiga ljud. Snällt, välskrivet och snyggt men inte särskilt spännande indie av klassiskt märke.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

CD 6 • 2009

Här har ni sommarloviga Groove-CD #6, sista grillkvällen är här och Sveriges nya artister har laddat batterierna. Så, ha det bra tillsammans med oss!
För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Sällskapsklubben

Min kärleks stolta chaufför

I Stockholm sitter/ligger/står Robert Kviby stolt medan han skriver melodramatiska och storslagna poplåtar klädd i syntetisk och groovig dräkt. Han är en diamant redo att upptäckas, väl slipad men med stor personlighet och charm. Sällskapsklubbens musik grabbar tag om hjärte-mot och kramas hårt och länge. Förbehållslös kärlek är insatsen, men vinsterna är större än så.
www.myspace.com/sallskapsklubben

2 LovelsNotMyOnlyCrime

The first time

Från början var tanken med LovelsNotMyOnlyCrime att bygga ljudväggar och skapa stämningar, men med tiden har soundet utvecklats mot en indie/post-rock/gubb-rock/americanahybrid, så säger dessa göteborgare själva. Känns då helt rätt att gå in i studio med Kristian Anttila som producent, en viss popsensibilitet kan de må bra av.

www.loveisnotmyonlycrime.com

3 Boa Constrictor

Out of nothing

Från TEKO-staden Borås kommer denna unga popsextett som tagit namnet från en Magnetic Fields-låt. Boa Constrictor gör somrigt solblänkande och gladlynt nynnpop med mycket svaj i höfterna. Amanda Persson sjunger med vän röst och killarna i bandet hakar på. Kanske behöver sommaren inte vara över ännu...

www.boaconstrictorband.com

4 Oh Be Light

I do too (demo)

Härligt drabbande och känslösam pop kommer här, signerad Johan Andersson Rodrigues från Norrtälje. I mina öron är han ett popgeni i vardande där han skapar fullgod känslostormpop, en genre vi i Sverige snart får ta patent på. Han är intensiv när det behövs, men även känslig och innerlig. Upptäckt Oh Be Light! Nu!

www.myspace.com/ohbelight

5 Johannes Pavalder

Falling down

Johannes Pavalder från Malmö spelar skitig popmusik som präglas av enkla melodier och emotionella texter i samma fåra som Placebo. Han nämner även Radiohead, Glasvegas, Joy Division och Depeche Mode som influenser och siktar efter atmosfärisk poprock klädd i svart skinn. Och han träffar mitt i prick!

www.myspace.com/poeticmotionmusic

6 John Duva

Fogden

Som ett ungt och hett The Hives drar John Duva (gitarristen heter Pelle Almqvist) fram genom rockklubbarna i Sveriges avlånga rike. Med energirik rock och attityd i överflöd tänker de aldrig sluta riffa, och med fräscha debutplattan *We are your mother* under armen kommer dessa Åreboys säkerligen att lyckas!

www.myspace.com/johnduva

7 Introduction

Firey waltz of ours

I ett bergum vid Midsommarkransen i Stockholm har killarna i Introduction samlat på sig en mängd instrument, pedaler och en bandspelare.

Missionen är att sätta samman så många progiga och svängiga låtar som möjligt verkar det som. Och det låter helt sagolikt. Atmosfäriskt och ytterst underbart. Plattan heter *Santa sets sail for Saturn*.

www.introduction.se

8 The Junkies

Palms

Med alla de rätta förebilderna (Sonic Youth, Neil Young, Dinosaur Jr, Smashing Pumpkins, Pixies, Dead Moon...) i rockärmen drar Uddevallabandet The Junkies igång sin indie-rockkanonad. Melodiöst, men definitivt med muskler. Låter väldigt mycket Seattle i mitten av 1990-talet. Bara att dra på sig den storrutiga skjortan...

www.myspace.com/bandtheballs

9 The Alcoves

Ceremony

The Alcoves flyttade utomlands för att "I Oslo finns det väldigt många fler bra musikklubbar som uppskattar bra musik före snygga scenkläder". Sedan dess har de spelats på P3 och borde nog se till att röra på sig i Sverige igen. Deras snärjande och smarta pop gör ju ingen besviken.

thealcoves.idleart.org

10 Brendan Benson

Feel like taking you home

Nashvilleboende Brendan Benson har nya plattan *My old, familiar friend* på väg ut och från den utmärkte samlingen låtar gjord med gamle Pixiesproducenten Gil Norton hämtar vi fräsiga och supernajsa *Feel like taking you home* som bygger upp ett fartigt groove du inte vill missa! Mmmm!

www.brendanbenson.com

11 Johannes Vidén & Bluebird Association

Time that you love me

Små ord är inget för denna orkester: "Bluebird Association är här för att återinföra den livsviktiga passionen, dedikationen och manin i den av medelmåttighet och slentrian nedsmutsade rockmusiken". Och visst funkade det med voluminös ljudbild och en besatt crooner vid micken! Yeaaaah!!!

www.myspace.com/johannesviden

12 Sonoride

Multi colour dream

Med flummiga Beatlesvibbar drar *Multi colour dream* igång. Dessa fyra killar hetta förut Park, men spelar nu som Sonoride in sina rockopus i Vasastan i Stockholm och gör det med framgång i sikte. Jag refererar lite till Andreas Johnsons tidiga låtar, Thomas Abels fylliga röst tangerar nästan Andreas. Och de låter angelägna. Det är bra.

www.sonoride.com

13 The Spotlights

21st century mod

Med hög mod-faktor och rytmer från Stooges tar dessa fem musikhögskoleelever fram sina slamrigaste instrument och röjer om rejält. Bandet är färskt, men låter redan färdigt. Med inlevelse och intensitet i toppnivå finns bara en väg att gå – uppåt!

www.myspace.com/spotlights

14 Sista Skriket

Äh jag är kär!

Melodisk svensk punk med bultande tinningar och knyttnävar i luften är Sista Skrikets kopp te. De fyra killarna vrider ur lyssnaren som en disktrasa med sin brandtalsrock. Bandets blödande hjärta ligger under fanorna och bultar, det bultar tills alla lyssnat och förstått. Det är dags för ett känslouppror.

www.sistasikriket.com

15 Dupont

Let go!

Smålandsuppfödde Pontus Sandevärn är den som håller i taktpinnen i Dupont. Musiken är som en slags terapi för honom, det resulterade i en platta kallad *Tea at Eve's* som du gör bäst i att leta upp. Om du gillar innerlig och hudnära singer/songwritermusik vill säga.

www.myspace.com/enjoydupont

16 Lucy

Sancho Panza

Någorlunda mogna och vuxna män sjunger vemodig pop på svenska. De gör det enkelt för sig och sjunger mest om "kärlek och sånt", jordnära och krångelfritt för att få mig sig så många som möjligt. Dessutom söker de ny basist just nu.

www.lucy.nu

17 Love Aurell

Last voyage of the Victoria

Numerä Stockholmsboende Uddevallasonen Love Aurell har i Täby spelat in "vacker, melanholisk blandning av sjöörvarjazz och cirkuspop". Och visst är det flyhänt och charmigt mustig mjukpop som levereras med känslig stämning. Jag älskar ju Miss Li, så Love Aurell är min kopp te också.

www.loveaurell.com

18 0-visionen

Soil

Kristofer Ulfves och Olof Liliengren försöker kombinera old school-instrumentering med state of the art-teknik, målet är att låta omväxlande ödsligt och svängigt. Mest låter deras svalskande toner härligt vacker tycker jag. Ibland tvekan, ofta beslutsam. Varm, mjuk, kristallklar, hypnotisk och förvånansvärt levande är andra omdömen jag kan tänka mig.

www.myspace.com/0visionen

19 Det är kärlek

Jag sa nej

Underfundig, svävande mitt-i-prick-pop – Det är kärlek från Frölunda i södra Göteborg är David Wingren och han skriver och framför låtar om smått och stort, högt och lågt i människors göranden. Han verkar vilja dissekera våra tillkortakommanden på ett högst underhållande sätt.

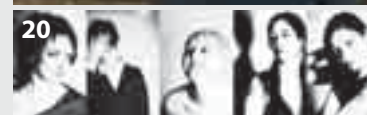
www.myspace.com/detarkarlek

20 The Koo-Koo's

Hot and hard

Dessa fem tjejer från Umeå mixar klassisk svensk poppunk á la Pink Champagne med discosväng i Blondietappning. Resultatet är charmant och rättfram Bob Hund-rock med kåtsvettningar. De är inte rädda för att ta fram koklockan eller distigitarren heller. Trots referenserna är de väldigt egna – och grymma så klart!

www.myspace.com/thekookoos

CENSUR FÖREKOMMER I MINST 81 LÄNDER

Amnesty gör allt för att mänskliga rättigheter ska gälla alla människor alltid. Vi har lång väg kvar men det finns hopp och vi gläds åt de stora framsteg vi faktiskt gör. Nu behöver vi din hjälp för att kunna göra ännu mer. **Stöd vårt arbete för mänskliga rättigheter – bli medlem eller skänk en gåva på www.amnesty.se**

Amnesty är politiskt och religiöst oberoende och tar inte emot statligt stöd till vårt utrednings- och kampanjarbete. Vi är alltså helt beroende av medlemmar och givare.

AMNESTY
INTERNATIONAL

